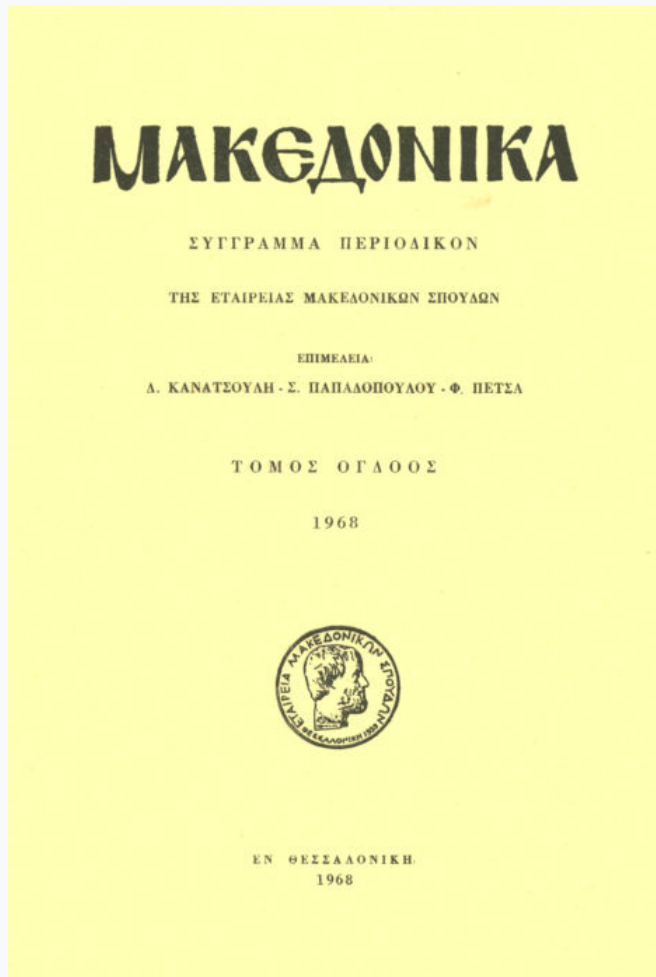

Μακεδονικά

Τόμ. 8, Αρ. 1 (1968)

Το οδοιπορικόν ενός Ιησουΐτου Ιεραποστόλου εις την "Ελλάδα" κατά το 1712-1714: (χρονικόν του βίου του ελληνικού λαού εις την Κωνσταντινούπολιν, Σμύρνην, Μακεδονίαν, και τας νήσους του Αιγαίου)

Κλεόβουλος Δ. Τσούρκας

doi: [10.12681/makedonika.310](https://doi.org/10.12681/makedonika.310)

Copyright © 2014, Κλεόβουλος Δ. Τσούρκας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσούρκας Κ. Δ. (1968). Το οδοιπορικόν ενός Ιησουΐτου Ιεραποστόλου εις την "Ελλάδα" κατά το 1712-1714: (χρονικόν του βίου του ελληνικού λαού εις την Κωνσταντινούπολιν, Σμύρνην, Μακεδονίαν, και τας νήσους του Αιγαίου). *Μακεδονικά*, 8(1), 365–398. <https://doi.org/10.12681/makedonika.310>

ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟΝ ΕΝΟΣ ΙΗΣΟΥ·Ι·ΤΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ
«ΕΛΛΑΔΑ» ΚΑΤΑ ΤΟ 1712-1714

(ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-
ΝΟΥΠΟΛΙΝ, ΣΜΥΡΝΗΝ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ)

Κατὰ τὸ 1715 ἐξεδόθη εἰς Παρισίους μία σειρά 26 τόμων μικροῦ καὶ κομποῦ σχήματος (16ον) ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον *Nouveaux mémoires des missions de la Compagnie de Jésus dans le Levant* (Νέα ὑπομνήματα τῶν ἱεραποστόλων τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἀνατολήν).

*Ἄλλαι δύο ἐκδόσεις τοῦ ἰδίου ἔργου ἐγιναν, μὲ διαφόρους τροποποιήσεις, ταξινομήσεως κυρίως, ἢ μία κατὰ τὸ 1753 καὶ ἡ ἄλλη κατὰ τὸ 1780¹.

*Ὅπως ὑποδεικνύει καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, πρόκειται περὶ ὑπομνημάτων ἢ ἐκθέσεων, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν εἰς τὴν σημερινὴν διοικητικὴν γλῶσσαν, ἐμπιστευτικῆς προφανῶς φύσεως, διαφόρων ἰησουϊτῶν ἱεραποστόλων ἐντεταλμένων νὰ ἐπιθεωρήσουν τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ ἔργον τῶν ἱεραποστόλων τοῦ τάγματος τούτου, αἱ ὁποῖαι εἶχον μονίμως ἐγκατασταθῆ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος εἰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ὠκεανίας.

Οἱ τρεῖς πρῶτοι τόμοι τῆς σειρᾶς αὐτῆς περιλαμβάνουν ἐκθέσεις ἀπὸ τὰς ἐν Εὐρώπῃ, Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ ἐπαρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Εἰδικώτερον, ὁ πρῶτος τόμος, 309 σελίδων, ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη. Τὸ Α' μέρος (σ. 1-135) περιλαμβάνει ὑπόμνημα ἐνὸς ἀνωνόμου ἱεραποστόλου ὑπογραφομένου μόνον μὲ τὸ γράμμα *P* πρὸς τὸν μαρκήσιον *J. De Torey*, Γάλλον διπλωμάτην καὶ πολιτικόν, περὶ τῶν δυσχερειῶν τῆς ἐγκαταστάσεως καὶ διαβιώσεως τῆς πρώτης ἰησουϊτικῆς ἱεραποστολῆς,

---

1. Ἡ πρώτη ἐκδοσις τοῦ ὅλου ἔργου ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξευπόθη ὑπὸ τοῦ οἴκου *Nicolas le Clerc*, Paris, M. DCC. XV, ἢ δὲ δευτέρα ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον ὑπὸ τοῦ *Hippolyte Louis Guerin & L. P. Delatour*, Paris, M. D. CC. LII. Ἡ τρίτη ἐκδοσις μὲ τροποποιήσεις καὶ ἀνακατατάξεις τῆς ὕλης ἐξεδόθη, ὡς ἐμφαίνεται καὶ εἰς τὴν δημοσιευομένην φωτοτυπίαν τῆς προμετωπίδος, ὑπὸ τὸν τίτλον *Lettres édifiantes et curieuses, écrites des Missions Etrangères, Nouvelle édition; Mémoires du Levant, A Paris, chez J. G. Mérigot le jeune, Librairie etc. M. DCC. LXXX, Avec approbation du Roy.*

1. Περί τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱεραποστολῆς, σελ. 139-175
2. Περί τῆς ἐν Σμύρνῃ ἱεραποστολῆς, σελ. 175-187
3. Περί τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, Καβάλα καὶ Θάσῳ ἱεραποστολῆς, σελ. 187-196
4. Περί τῆς ἐν Χίῳ ἱεραποστολῆς, σελ. 196-226
5. Περί τῆς ἐν Νάξῳ ἱεραποστολῆς, σελ. 226-250
6. Περί τῆς ἐν Σαντορίνῃ ἱεραποστολῆς, σελ. 251-297

Εἰς τὸ τέλος τοῦ Α' τόμου (297-309) δημοσιεύεται, ὡς παράρτημα ὑπὸ τύπον ἡμερολογίου, προγενεστέρα ἔκθεσις τοῦ πατρὸς Tarillon πρὸς τὸν ἴδιον ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχε ζητήσῃ περιγραφὴν ἑνὸς φαινομένου τὸ ὅποσον εἶχε συγκινήσει τότε ὀλόκληρον τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, συγκεκριμένως τὴν ἀνάδυσιν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης μιᾶς νέας νησίδος ἐμφανισθείσης εἰς τὸν κόλπον τῆς Σαντορίνης, τὴν 23ην Μαΐου τοῦ 1707.

Ὁ συγγραφεὺς ὑπηρετῶν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς Σαντορίνης καὶ παρακολουθήσας τὸ φαινόμενον καὶ τὴν ἔκρηξιν τοῦ ἠφαιστείου τῆς νήσου, ὡς ἄλλος Πλίνιος τὴν ἔκρηξιν τοῦ Βεζουβίου, ἐκθέτει πράγματι πολὺ ζωηρὰ τὰς παρατηρήσεις του, ἀπὸ τῆς 23ης Μαΐου τοῦ 1707 μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου τοῦ 1708, ὅποτε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς νήσου. Παρέχει ἐπίσης πληροφορίας, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου 1712, ὅποτε ἡ νέα νησίς εἶχε λάβει τὴν τελικὴν τῆς μορφήν, μὲ περιφέρειαν 5-6 μιλίων.

Ἐπειδὴ, ἐξ ὧσων τουλάχιστον γνωρίζω, τὸ περὶ Ἑλλάδος ὀδοιπορικὸν τοῦτο τοῦ πατρὸς Tarillon δὲν εἶναι εὐρύτερα γνωστὸν παρ' ἡμῖν¹, ἔκρινα χρήσιμον νὰ παραθέσω κατωτέρω ἐν περιλήψει τὰς κυριώτερας πληροφορίας τὰς ὁποίας μᾶς δίδει ὁ συγγραφεὺς.

* *

¹Ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἡ διείσδυσις τῶν ἰησοῦιτῶν εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀρχίζει κατὰ τὰ 1583². Διακόψαν τοῦτο ἐπὶ βραχὺν χρόνον

1. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ὡς καὶ τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν βιβλιοθήκην των, ἔθεσαν εἰς τὴν διάθεσίν μου οἱ ἐν Μινίᾳ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἰησοῦίται πατέρες αἰμύνηστοι Feller καὶ De Mézamat, κατὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ προξενικὴν ὑπηρεσίαν μου (1950-1955). Διὰ τῶν γραμμῶν τούτων ἀποτίω φόρον τιμῆς εἰς τὴν μνήμην τῶν δύο τούτων πατέρων. Ὡσαύτως ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὸν σοφὸν πατέρα Gill, τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ, τέως ρέκτορα τοῦ Pontificio Instituto Orientale τῆς Ρώμης, διαμένοντα νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ.

2. Τὸ Τάγμα τῶν ἰησοῦιτῶν ἰδρυθέν, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τοῦ ἰσπανοῦ Ἰγνατίου de Loyola τῷ 1541, ἀνέπτυξεν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του σπουδαίαν δρᾶσιν ἀνά τὰς χώρας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἡ πρώτη ἱεραποστολή του εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐγκατεστάθη τῷ 1583

τὴν δρᾶσίν του, ἐγκατέστησε τὴν πρώτην μόνιμον ἱεραποστολὴν του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ 1609, μὲ στόχον τὸν προσηλυτισμὸν Ὀρθοδόξων καὶ Ἀρμενίων εἰς τὸν καθολικισμόν. Περί προσηλυτισμοῦ μὴ χριστιανῶν δὲν ἠδύνατο φυσικὰ νὰ γίνῃ λόγος. Ἡ ἐγκατάστασις τῆς πρώτης ταύτης ἱεραποστολῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐγένεον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἐρρίκου τοῦ Δ' ¹.

Ἰδιαιτέραν εὐνοίαν ἔδειξε πρὸς τὸ τάγμα τῶν ἰησοῦιτῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ ΙΔ', ὁ ἀποκαλούμενος «βασιλεὺς-ἥλιος», κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ βασιλείαν (1634-1715). Ἐπιτυχῶν οὗτος τῷ 1673 τὴν ὑπὸ τοῦ σουλτάνου ἀνανέωσιν τοῦ καθεστώτος τῶν διομολογήσεων, δι' ὧν ἐξησφαλίζετο ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν γαλλικῶν ἐμπορευμάτων ἀπὸ παντὸς τελωνειακοῦ δασμοῦ καὶ ἡ προνομιακὴ μεταχείρισις τῶν Γάλλων ὑπηκόων, καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ², ἔθεσε καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἰησοῦιτας, Γάλλους κυρίως τὴν καταγωγὴν, ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ προστασίαν καὶ ἐποπτείαν ³. Εἰς ἀντάλλαγμα οὗτοι κατέστησαν οἱ πιστότεροι καὶ καλύτεροι πράκτορες καὶ πληροφοριοδῶται τοῦ βασιλέως τῶν ἐν Τουρκίᾳ.

Περιερχόμενοι τακτικὰ τὰς ἐπαρχίας τῆς αὐτοκρατορίας, εἴτε ὡς ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὑπουργῶν του, εἴτε ὡς ἀπεσταλμένοι τοῦ τάγματός των, οἱ ἰησοῦιται μισιονάριοι ὑπέβαλλον πρὸς τοὺς προστάτας τῶν τὰς ἐκθέσεις αὐτῶν.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' εἰς τὴν Ἑγγύς Ἀνατολὴν ἦτο καθαρῶς φιλοτουρκικὴ, ὁ σοβαρότερος δὲ λόγος τῆς πολιτικῆς ταύτης ἦσαν τὰ φιλόδοξα σχέδια τοῦ Γάλλου βασιλέως νὰ κυριαρχήσῃ τῆς Μεσογείου ἐναντίον τῆς Ἰσπανίας, τῆς Πορτογαλλίας, τῆς Ἑνετίας καὶ ἀργότερον τῆς Ὀλλανδίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει τότε νὰ ἐπιβάλλεται διὰ τῆς ἀξιομένης ναυτικῆς τῆς δυνάμεως ⁴. Ἡ Τουρκία εὑρίσκειν οὕτω εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ ἀντίβαρον τῆς πολιτικῆς τῆς εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, ἐναντίον τῆς Αὐστροουγγαρίας καὶ τῆς Πολωνίας, αἱ ὁποῖα καθίσταντο ἀπειλητικαὶ δι' αὐτήν.

εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ τέσσαρας μισιοναρίους, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πατρὸς Jules Mancelli βλ. Le père Joseph Brucker, La Compagnie de Jésus, Paris, 1919 σ. 642. Βλ. καὶ Ἀ π. Β α κ α λ ο π ο ὑ λ ο υ, Ἱστορία τοῦ νέου ἑλληνισμοῦ, Θεσσαλονίκη 1968, Γ', σ. 392-404.

1. Ἡ ἱεραποστολὴ αὕτη ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γάλλους ἰησοῦιτας, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τὸν πατέρα François de Canillac, (βλ. J. Brucker, ἔ. ἀ., σ. 642).

2. Βλ. Gaston Zeller, Les temps modernes, Paris 1955, σ. 54 ἐν τῇ σειρᾷ Histoire des relations internationales, ὑπὸ τὴν διεύθ. τοῦ Pierre Renouvin.

3. Ἐ. ἀ., τ. Ι, σ. 308.

4. Ἐ. ἀ., τ. Ι, σ. 54.

Τὴν πολιτικὴν ταύτην Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' ὑπέθαλψαν ὄλοι οἱ ὑπουργοὶ του, ἀπὸ τοῦ μεγάλου Κολμπέρ μέχρι τοῦ κόμητος De Pontchartrain, τελευταίου ὑπουργοῦ αὐτοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἀπευθύνεται τὸ ὑπόμνημα τοῦ πατρὸς Tarillon. Ἀλλὰ καὶ τὴν συνέχισαν καὶ ὄλοι οἱ διάδοχοί του μέχρι καὶ πέραν ἀκόμη τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789. Ἡ φιλοτουρκικὴ αὕτη πολιτικὴ τῆς Γαλλίας ἐξηγεῖ πλήρως τὴν μεγάλην εὐνοίαν καὶ προστασίαν τῶν βασιλέων τοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων πρὸς τοὺς ἰησοῦτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ πνευματικοί, οἱ ἐξομολογηταί, ἀλλὰ καὶ οἱ μυστικασύμβουλοι των¹ εἰς τὰ πράγματα καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ ἰησοῦται κατ' οὐσίαν κατηύθυνον ἤδη ἀπὸ τοῦ 1620 τὴν στάσιν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Γαλλικῆς Πρεσβείας καὶ ὄλων τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ Προξενείων τῆς Γαλλίας ἔναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων, τὰ ὁποῖα ἐπεδίωκον, διὰ παντὸς μέσου, νὰ μετατρέψουν εἰς ὄργανά των, προσπαθοῦντες νὰ τοποθετήσωσιν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν πατριάρχας καὶ μητροπολίτας τῆς ἀρεσκείας των². Ἡ δρᾶσις αὕτη τῶν ἰησοῦτῶν ἐφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς κατὰ τὰ ἔτη 1633 καὶ 1699, ὅποτε προσεπάθησαν οὗτοι νὰ θέσουν χεῖρα ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων εἰς τὴν Παλαιστίνην³.

Τὸ μέτρον τῆς καταπληκτικῆς αὐτῶν ἐπιρροῆς καὶ ἰσχύος εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν, χάρις εἰς τὴν ἰσχυράν προστασίαν τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' μᾶς δίδει ἡ ἐπιτυχία των νὰ ἐγκαταστήσουν κατὰ τὸ 1710 μόνιμον ἱεραποστολὴν καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Κριμαίαν⁴, εἰς μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ Εὐξείνιος Πόντος, καθαρῶς τότε τουρκικὴ θάλασσα, ἦτο ἐρημικῶς κλειστὴ καὶ ἀδυστήρως ἀπηγορευμένη εἰς πᾶν ξένον πλοῖον καὶ πάντα ξένον, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ λέγεται τότε χαρακτηριστικῶς ὑπὸ τῶν διπλωματῶν ὅτι, «ὁ Σουλτάνος εὐκολώτερα θὰ ἤνοιγε τὸ χαρὲμ του εἰς τοὺς ξένους, παρὰ τὴν Μαύρην Θάλασσαν εἰς τὰ πλοῖα των».

Ἡ θάλασσα αὕτη θὰ ἀνοιξῆ, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ναυσί-

1. Ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Δ', ὄλοι οἱ βασιλεῖς τῆς δυναστείας τῶν Βουρβόνων, μέχρι καὶ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', εἶχον ὡς ἐξομολογητὰς των ἰησοῦτας πατέρας, πρὸς οὓς καὶ ἀπένεμον ἐπίσημῶς τὸν τίτλον τοῦ «confesseur du Roy» (βλ. J. Brucker, ἔ. ἄ. σ. 562).

2. Βλ. Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου. Τὰ μετὰ τὴν Ἄλωσιν, Κωνσταντινούπολις 1870, σ. 133, 137, 142. Φιλαρέτου Βαφείδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Β', σ. 31.

3. Φιλαρέτου Βαφείδου, ἔ. ἄ., σ. 35 καὶ Gaston Zeller, τ. II, σ. 228.

4. J. Brucker, ἔ. ἄ. σ. 573.

πλοϊαν μόλις τῷ 1774, μετὰ τὴν ἦτταν τῆς Τουρκίας καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ρωσοτουρκικῆς συνθήκης τοῦ Κιουτσούκ Καϊναρτζή¹.

Ὑπὸ τὴν σκέπην λοιπὸν τῆς γαλλικῆς προστασίας τὸ τάγμα τῶν ἰησουϊτῶν ἐγκατέστησε μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἸΗ' αἰῶνος, πλήρες δίκτυον μονίμων ἱεραποστολῶν καθ' ὅλην τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν, τὰ κυριώτερα κέντρα τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Σμύρνην, τὴν Εὐβοίαν, τὴν Νάξον, τὴν Σαντορίνην, τὸ Χαλέπιον, τὴν Δαμασκόν, τὸ Κάϊρον, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Τρίπολιν τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀλλαχοῦ². Εἰς τὴν Μακεδονίαν, παρόμοιαι ἱεραποστολαὶ ἐγκαθίστανται ἤδη ἀπὸ τοῦ 1690 εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν Καβάλαν καὶ τὴν Θάσον. Ἡ ἱεραποστολὴ αὕτη ἐπηρεύθη τῷ 1706, ὡς γράφει ὁ Tarillon, χάρις εἰς τὸν Pontchartrain.

Ὡς ἐλέχθη, οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς χώρας ταύτης, ἐνδιαφέροντο καὶ παρηκολούθουν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ἔργον τῶν ἱεραποστολῶν αὐτῶν, κατὰ καιροὺς δὲ ἀπέστελλον ἐκ Παρισίων διαφόρους περιοδεύοντας ἐπόπτας καὶ ἀπεσταλμένους διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς δράσεώς των ἐν Ἀνατολῇ. Εἰς ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ περὶ «Ἑλλάδος» ὑπομνήματος, πατὴρ Tarillon, πρὸς τὸν τελευταῖον ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἀποθάνοντος τὸ 1715, κόμητα de Pontchartrain.

Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἐγράφη τὸν Μάρτιον τοῦ 1714, ἐν δηλαδὴ ἔτος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συγγραφέως του ἐξ Ἑλλάδος. Ὅπως δὲ γράφει ὁ ἴδιος εἰς τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπουργὸν ἐπιστολὴν του διὰ τῆς ὁποίας ὑπέβαλε τὸ ἐν λόγῳ ὑπόμνημα, «ἐτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ νέου εἰς τὴν χώραν ταύτην», ὅπου προφανῶς εἶχεν ὑπηρετήσει ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ δὴ εἰς τὴν Χίον καὶ τὴν Σαντορίνην ἀπὸ τοῦ 1707 μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1708.

* * *

Κατὰ γενικὸν κανόνα οἱ ἰησουῖται ἦσαν ἄνθρωποι ἐξαιρετικῆς μορ-

1. Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης ὑπογραφείσης εἰς τὴν μικρὰν κωμόπολιν Κιουτσούκ Καϊναρτζή τῆς Δοβρουτσᾶς, παρὰ τὴν Σιλίστραν, τὴν 21ην Ἰουλίου 1774, ἱκανοποιούντο πλήρως ὅλαι αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Ρωσσίας, ἐξ ὧν αἱ δύο βασικώτεραι ἦσαν ἡ κάθοδος καὶ ἐγκατάστασις τῆς εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον καὶ ἡ ἐλευθέρια ναυσιπλοΐα εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην καὶ τὸν Δούναβιν καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς προστασίας αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ χριστιανῶν (βλ. Gaston Zeller, ἔ. ἀ., τ. II, σ. 263).

2. Ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἰησουϊτικῶν ἱεραποστολῶν ἀνήρχετο τῷ 1710 εἰς 64 μισιοναρίους, ἅπαντας Γάλλους. Ἐκ τούτων 32 ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν, 20 εἰς τὴν Συρίαν καὶ Αἴγυπτον καὶ 12 εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἀρμενίαν (J. Brucker, ἔ. ἀ., σ. 644).

φώσεως, λεπτῆς παρατηρητικότητος καὶ σπανίας ἀγχινοίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἰς τὰς ἐκθέσεις των δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ξηρὰν ἀναφορὰν τῆς ὑπηρεσιακῆς δραστηριότητος τῶν ἱεραποστόλων τοῦ τάγματός των, ἀλλὰ παρέχουν πολλὰς καὶ πολυτίμους πολλὰκις πληροφορίας πάσης φύσεως περὶ τῆς ζωῆς τῶν καθολικῶν τῶν χωρῶν καὶ τῶν πόλεων εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν ἐγκατεστημένοι ἢ ἐπεσκέπτοντο. Ὅμιλοῦν περὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου, τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐθίμων, τῆς στάθμης τοῦ πολιτισμοῦ των, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν μνημείων τὰ ὁποία συναντοῦν. Μερικοὶ μάλιστα, ζωγράφοι μὲ τάλαντον, σκιαγραφοῦν ἢ ζωγραφίζουσιν τὰ μνημεῖα ταῦτα, ὅπως λ.χ. ὁ πατὴρ Sicard, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν Γ' τόμον τῶν Ὑπομνημάτων μᾶς ἀφῆκε θαυμάσια σκίτσα πολλῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, τὰ ὁποία σήμερον δὲν σώζονται πλέον.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ὑπομνήματος, τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν, πατὴρ Tarillon, φαίνεται ἄνθρωπος ἐξαιρέτου μορφώσεως, γνωρίζων καλῶς τὴν ἑλληνικὴν. Ταξιδεύων πάντοτε διὰ θαλάσσης ἐξεκίνησε προφανῶς ἐκ Μασσαλίας καὶ ἐπεσκέφθη κατὰ πρῶτον τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔπειτα κατὰ σειρὰν τὴν Σμύρνην, τὴν Θεσσαλονικὴν, τὴν Καβάλαν, τὴν Θάσον, τὴν Χίον, τὴν Μυτιλήνην, τὰ Μοσχονήσια, τὸ Ἄδραμύτιον, τὴν Σάμον, τὴν Νάξον καὶ τέλος τὴν Σαντορίνην.

Ἡ ἀφήγησις του εἶναι ἀπλῆ καὶ πολὺ εὐχάριστος αἰχμαλωτίζουσα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸν ἀναγνώστην. Καὶ ἐνδιατρίβει μὲν διὰ μακρῶν ἴσως, ὡς εἶναι φυσικόν, εἰς τὸ προσηλυτιστικὸν κυρίως ἔργον τῶν ἱησοῦτικῶν ἱεραποστόλων τῆς Ἀνατολῆς, ὅμως ἐκ παραλλήλου μᾶς δίδει λίαν ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν κατοίκων, περὶ τῶν ὀλίγων σχολείων τὰ ὁποία ἐλειτούργουν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἱησοῦτῶν, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων ἐκάστης πόλεως καὶ νήσου τὴν ὁποίαν ἐπισκέπτεται, περὶ τῆς ἐθνολογικῆς καὶ δογματικῆς συνθέσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀντιδράσεως αὐτοῦ εἰς τὴν προσηλυτιστικὴν προσπάθειαν τῶν καθολικῶν. Εἶναι λίαν χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονός ὅτι οὐδαμοῦ ἀναφέρει τὴν λέξιν Σλαῦος, ἰδίως ὅταν γράφει περὶ τῆς Μακεδονίας, ἐνῶ πάντοτε μνημονεῖ, πλὴν τῶν Τούρκων, τοὺς Ἀρμενίους καὶ τοὺς Ἑβραίους.

Ἀπὸ τὰς ὁμολογίας καὶ τὰ συμπεράσματά του σαφῶς ἐξάγεται ὅτι οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι, τοὺς ὁποίους ἀποκαλεῖ συνήθως σχισματικούς, ἦσαν ἄγριοι καὶ ἀδιάλλακτοι εἰς τὸν προσηλυτισμὸν καὶ στερεῶς ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των, παρὰ τὴν τυραννίαν καὶ τὴν πενίαν, ἥτις τοὺς ἐμάστιζε δεινῶς. Εἷς τινὰς μάλιστα περιπτώσεις, ὡς

λ.χ. εις Χίον, ἐλάμβανον λίαν ἐπιθετικὴν στάσιν ἐναντι τῶν πανισχυρῶν καθολικῶν καὶ μάλιστα νικηφόρως.

Ἀπὸ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας δίδει πρὸς τὸν ἀνώτατον ἀρχηγόν του, πληροφορίας προφανῶς ἐμπιστευτικὰς εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό, βλέπομεν ὅτι καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, τὰς Κυκλάδας ἰδίως, ὅπου οἱ ἰησοῦται μισιονάριοι χάρις εἰς τὸν εἰς αὐτὰς παλαιὸν φραγκικὸν πληθυσμὸν, εὐκολώτερα εἶχον κατορθῶσαι νὰ εἰσχωρήσουν ὑπόλως διὰ τῆς μειλιχίου πολιτικῆς των καὶ νὰ κατακτήσουν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν κατοικῶν *λειτουργοῦντες, κηρῶσσαντες ἀπὸ ἄμβωνος καὶ κατηχοῦντες ἀκόμη εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ὀρθοδόξων*, δὲν εἶχον κατορθῶσαι νὰ ἀποτρέψουν καὶ νὰ ὑπερικήσουν τὴν ἀντιπάθειαν τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὰ ἄζυμα καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν λατίνων.

Εἰς τὰς ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις, τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Σμύρνην καὶ τὴν Θεσσαλονικὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ *τὸ εὐγενέστερον τμήμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς τὴν μνήμην μας τὰς ὑψηλότερας ἰδέας, οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ἦσαν μὲν κατὰ ἄλλα ἡμεροί, δηλ. πολιτισμένοι, ἀλλὰ εἰς τὰ τῆς θρησκείας ἦσαν ἄγριοι.*

Ὑστερα ἀπὸ μίαν συστηματικὴν καὶ πείσμονα προσπάθειαν ἑκατὸν πενήντα καὶ πλέον ἐτῶν καὶ τὸ ἄφθονον χρυσίον τὸ ὁποῖον εἶχον δαπανήσει, τὰ ἀποτελέσματα τῆς προπαγάνδας τῶν καθολικῶν ἱεραποστολῶν ἦσαν μηδαμινά. Ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς ἐκώφευε ἀπολύτως εἰς τὸ ἄσμα τῶν Σειρήνων τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ταγμάτων, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐξόμωσις ἐξησφάλιζεν εἰς αὐτὸν ἀμέτρητα ὀφέλη καὶ προνόμια χάρις εἰς τὴν προστασίαν τῶν Προξένων τῆς Γαλλίας. *Ματαίως*, γράφει ὁ σοφὸς Φιλάρετος Βαφείδης εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν του Ἱστορίαν ¹, *ἡ παυικὴ Ἐκκλησία γῆν καὶ θάλασσαν περιῆγεν, ἵνα ἕνα προσηλύτων ποιήσῃ. Καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ἤλλαξε ποσῶς κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους.*

Ἴδου τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πατρὸς Tarillon, πρὸς τὸν κόμητα De Pontchartrain, διὰ τῆς ὁποίας ὑποβάλλει τὴν ἔκθεσίν του:

«Ὑψηλότατε,

Ἔτοιμος νὰ ἐπανέλθω εἰς Ἑλλάδα, ὀπόθεν ἀπουσιάζω ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, δεχθῆτε, παρακαλῶ, νὰ μοι γίνῃ ἡ τιμὴ νὰ ἐκθέσω πρὸς ὑμᾶς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀφήκα τὰς ἐκεῖ Ἱεραποστολάς μας». Καὶ ἀφοῦ πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ κόμητος καὶ ἐκφράζει πρὸς αὐτὸν ὅλην τὴν εὐγνωμοσύ-

1. Φιλάρετου Βαφείδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Β' σ. 53.

νην διὰ τὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς τὰς ἀποστολάς αὐτάς, καταλήγει διὰ τῶν ἐξῆς:

«Ὑψηλότατε,

Πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἰδιαιτέρας εὐγνωμοσύνης, ἐθεώρησα σκόπιμον ὅπως πρὶν ἢ ἀναχωρήσω, ὑποβάλω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα, πιστὴν καὶ ἐμπεριστατωμένην ἀφήγησιν τῶν διαφορῶν τόπων ἔνθα ἐδρεύομεν» . . . «Αἱ κυριώτεραι δὲ ἔδραι τῶν ἱεραποστολῶν μας εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς τὴν Θράκην, ἡ Σμύρνη εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἡ Θεσσαλονίκη εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἡ Χίος, ἡ Νάξος καὶ ἡ Σαντορίνη εἰς τὸ Ἄρχιπέλαγος» (σ. 139).

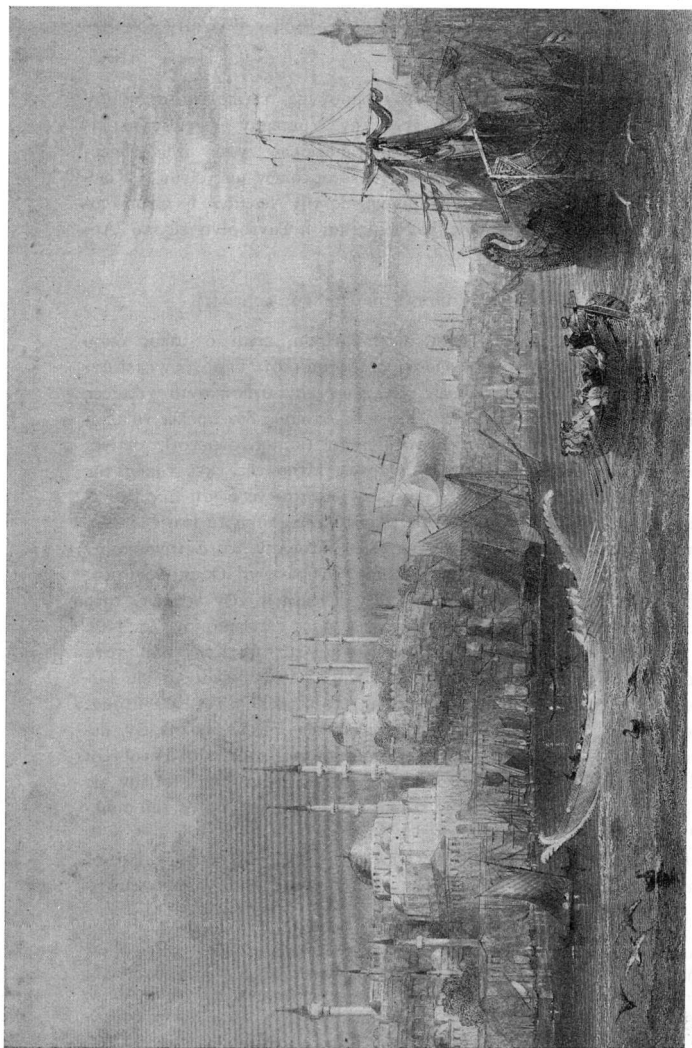
Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ (σ. 139-176)

«Ἡ Κωνσταντινούπολις, γράφει ὁ π. Tarillon, εἶναι ὁ τόπος ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι τεράστιος. Λέγεται ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖ ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν διακοσίων χιλιάδων Ἑλλήνων καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδες Ἀρμενίων, μονίμως ἐγκατεστημένων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ ὑπολογισθοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι πηγαينوέρχονται (μετακινούμενοι), οἵτινες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κυκλοφοροῦν διαρκῶς λόγῳ τῆς ἐκεῖ ἔδρας τῆς Αὐλῆς καὶ τοῦ μεγάλου ἐμπορίου. Τίποτε δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀκριβεστέραν ἰδέαν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παρά τὰ ἔτη τῆς θνησιμότητος. Ἦμην μάρτυς κατὰ τὴν μεγάλην πανώλην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθανον διακόσια ἕως τριακόσια χιλιάδες ἀνθρώπων. Ὁ ἀπολογισμὸς οὗτος ἔγινε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πτωμάτων τῶν νεκρῶν, τοὺς ὁποίους μετέφεραν ἔξω τῶν πυλῶν τῆς πόλεως πρὸς ἐνταφιασμὸν» (σ. 140).

Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρχον ἀκόμη εἰς τὴν Κων/πολιν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολλαὶ οἰκογένειαι Γενοβέζων, διαμένουσαι εἰς Γαλατᾶν καὶ Πέραν, ὁ ἀριθμὸς δὲ τούτων ἀνήρχετο εἰς 300 μέχρι 500 ἄτομα. Τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῶν ἦσαν διερμηνεῖς τῶν ξένων Πρεσβειῶν, μερικοὶ ἱατροὶ καὶ ἄλλοι. Ὡς ἐκ τῶν ἐπαγγελμάτων τῶν τούτων οἱ Γενοβέζοι οὗτοι ἔχαιρον μεγάλης ὑπολήψεως καὶ εἶχον ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὰς οἰκίας τῶν Τούρκων μεγιστάνων καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ σεράϊ τοῦ σουλτάνου.¹

«Αἱ οἰκογένειαι τῶν Πρεσβειῶν τῶν Χριστιανῶν Ἠγεμόνων καὶ οἱ ἔμποροι ὑπήκοοι αὐτῶν ἀποτελοῦν τὴν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τῶν Χριστι-

1. Σουλτάνος ἦτο τότε Ἀχμέτ ὁ Γ', ἀνεθῶν εἰς τὸν θρόνον τὸ 1703, κατόπιν τῆς γενομένης στάσεως καὶ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ σουλτάνου Μουσταφᾶ Β', ὅστις οἰκειοθελῶς παρητήθη τοῦ θρόνου ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀχμέτ, πρὸς ἀποφυγὴν αἱματοχυσίας. Μέγας Βεζίρης ἦτο ὁ Γιουσούφ πασᾶς, βλ. Σκαρλάτου Βυζαντινοῦ, Κωνσταντινούπολις, Β', σ. 406.

Ἡ Κωνσταντινούπολις. Χαλκογραφία τοῦ 17ου αἰῶνος. (Σ. Βουλζαντίου, Κωνσταντινούπολις, Α' τόμος 1856.)

Κάτοικον τῆς εἰκόνης ἀπόχρον οἱ ἐξῆς στίχοι: «Ἰδοὺ ἡ γῆ τοῦ Βούζαντος, ἰδοὺ ἡ Νέα Ρώμη, τοῦ Κωνσταντίνου ἡ σμαὶ τὴν κατοικεῖ ἀκόμη καὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἡ Θέμις ἐν πορφύρᾳ πλανᾷται εἰς τὰ τεῖχη τῆς μετὰ στάβλην εἰς τὴν χεῖρα».

ανῶν Φράγκων, ὁ δὲ ἀριθμὸς τούτων ἀνήρχετο εἰς τρεῖς περίπου χιλιάδας ἀτόμων». Πλὴν τούτων, θὰ ἔπρεπε, λέγει ὁ συγγραφεὺς, νὰ ὑπολογισθοῦν τέσσαρες ἕως πέντε χιλιάδες σκλάβων, Φράγκων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ὑπηρετοῦν εἰς τὰ πλοῖα καὶ τὰς γαλέρας ἢ ἦσαν ἐγκλειστοὶ εἰς τὰ κάτεργα τοῦ Μεγάλου Αὐθέντου. Ἐπὶ πλεόν ἄλλαι εἴκοσι χιλιάδες σκλάβοι (Φράγκοι) ἦσαν διασκορπισμένοι εἰς διαφόρους τουρκικὰς οἰκογενείας (σ. 142).

Θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς ὄλων τῶν καθολικῶν τούτων ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀγκύρας Ραϋμόνδος Γαλάνης (σ. 142).

Ἡ θέσις τῆς ἔδρας τῆς ἰησοῦτικῆς ἀποστολῆς, εὐρισκομένης εἰς τὸ κέντρον τοῦ Γαλατᾶ, παρὰ τὸν λιμένα, ἔδιδεν εἰς αὐτὴν τὴν δυνατότητα νὰ ἐξυπηρετῇ ὅλους τοὺς καθολικοὺς. Ἐκεῖ εὐρίσκετο καὶ ἡ ἐκκλησία τῶν ἰησοῦιτῶν, μόνη ἐξ ὄλων τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔχουσα τροῦλλον, τοῦτο δὲ κατ' ἐξάίρεσιν, διότι τὸ προνόμιον ἀνεγέρσεως τροῦλλου ἦτο ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν τουρκικῶν τζαμιῶν.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην τῶν ἰησοῦιτῶν, τὸ κήρυγμα ἐγένετο, ὡς γράφει, ἑλληνιστί, τουρκιστί, ἰταλιστί καὶ γαλλιστί, ἢ δὲ κατῆχησις μόνον ἑλληνιστί καὶ τουρκιστί (σ. 144).

Διεξοδικῶς περιγράφει ὁ συγγραφεὺς τὰ τῶν λιτανιῶν καὶ τελετῶν τῶν Φράγκων ἐμπόρων εἰς τὸν Γαλατᾶν, ἰδίως κατὰ τὸ Μέγα Σάββατον καὶ τὸ Πάσχα, ὅτε περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς τῆς συνοικίας ταύτης μὲ λάβαρα καὶ ψαλμούς, χάρις εἰς ἀρχαῖον προνόμιον ἐκχωρηθὲν ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν.

Περαιτέρω (σ. 144-154) ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται εἰδικῶς μὲ τοὺς Ἑλληνας καὶ παρέχει ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ αὐτῶν. «Οἱ Ἕλληνες, γράφει, ἂν καὶ κατοικοῦν εἰς τὸν Γαλατᾶν καὶ τὸ Πέραν εἰς μέγαν ἀριθμὸν, ὅμως οἱ ἐπιγενεῖς (ἀριστοκράται) καὶ διακεκριμένοι ἐξ αὐτῶν διαμένουν εἰς τὴν κυρίως Κωνσταντινούπολιν, τὴν αυτοκρατορικὴν πόλιν, εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ λιμένος πλευράν. Οἱ μᾶλλον σημαίνοντες ἐξ αὐτῶν διαμένουν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Πατριαρχείου, τὴν καλουμένην Φανάριον. Ὑπάρχουν οἰκογένειαι οἱ ὅποια ἰσχυρίζονται ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας αυτοκράτορας, ἄλλαι δὲ αἱ ὅποια συγγενεοῦν μὲ τοὺς βέηδες τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας. Ἡ οἰκογένεια τῶν Σκαρλάτων εἰς τὴν ὅποιαν ὁ διάσημος Ἀλέξανδρος Σκαρλάτος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαυροκορδάτος, ἔδωκε τὴν προτέραν τῆς αἰγλῆν, εἶναι ἢ μᾶλλον διακεκριμένη ἐξ αὐτῶν χαίρουσα μεγάλης ἐκτιμῆσεως ἐκ μέρους ὄλων. Ὁ Μαυροκορδάτος ἀφῆκε δύο υἱοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρωτότοκος, διὰ δευτέραν

τώρα φοράν είναι βέης τῆς Μολδαβίας¹. Ὁ ἄλλος είναι Μέγας Δραγομάνος τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὅλοι οἱ ἄρχοντες οὗτοι μᾶς ἐδέχθησαν λίαν φιλοφρόνως.

Ὁ βέης τῆς Μολδαβίας, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ Ἰάκωβος Πιπέρης ἐδίδαξε ἄλλοτε τὴν λατινικὴν γλῶσσαν², παρεκάλεσεν ὅπως τῷ δώσωμεν ἓνα ἰησοῦιτην διὰ νὰ διδάξῃ τὴν γλῶσσαν αὐτὴν εἰς τὸν υἱόν του.

Ἔχομεν πολὺ καλὰς σχέσεις μὲ τὸν Πατριάρχην τῶν Ἑλλήνων³. Κάμνομεν συχνάς ἐπισκέψεις εἰς αὐτὸν καὶ μᾶς δέχεται λίαν φιλοφρόνως. Ἐνίοτε αἱ συζητήσεις μας στρέφονται περὶ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων μᾶς ἐκφορᾶει τὰς σκέψεις του, χωρὶς δὲ νὰ ἐξέλθωμεν τῶν ὀρίων τὸν τὸ σεβασμοῦ, ἐκθέτομεν εἰς αὐτὸν τὰς ἰδικὰς μας».

«Προτοῦ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἀνατολὴν εἶχα μεγάλην ἰδέαν τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ Πατριάρχου τούτου τῆς Νέας Ρώμης. Τὴν πρώτην φοράν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπεσκέφθη ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν λιτότητα τῆς κατοικίας καὶ τῆς ὑπηρεσίας του. Τὸ δωμάτιόν του εἶναι πτωχὸν καὶ γυμνόν. Ὅλη ἡ ὑπηρεσία του ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ὑπηρετάς, ἀρκετὰ κακοενδεδυμένους, καὶ ἀπὸ δύο-τρεῖς κλητῆρας. Ὅταν ἐξέρχεται δι' ἰδιαίτερας ἐπισκέψεις, μεταβαίνει πάντοτε πεζῇ. Τὰ ἐνδύματά του δὲν ἔχουν τίποτε τῶν ἰδιαίτερον διὰ νὰ τὸν διακρίνῃ κανεῖς. Τὸν ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὸ ὅτι συνοδεύεται ἀπὸ μερικῶς ἄλλους κληρικοῦς, ἀπλᾶ ὅπως καὶ αὐτὸς ἐνδεδυμένους, οἱ ὁποῖοι τὸν περιστοιχίζουσι».

«Ἡ μεγαλύτερα διάκρισις τοῦ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι εἷς διάκονος ἢ

1. Πρόκειται περὶ τοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου, πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξ ἀπορρήτων, ὅστις ὦν Μέγας Δραγομάνος τῆς Πύλης, διορίσθη τῷ 1711 ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας, ἀντικαταστήσας τὸν αὐτομολήσαντα τὸν Ἰούλιον 1711 εἰς τοὺς Ρώσους Δημ. Καντεμίρ. Τὴν θέσιν αὐτοῦ εἰς τὴν Μεγάλῃν Δραγομανίαν τῆς Πύλης κατέλαβε τότε ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννης, ἡγεμονεύσας τῆς Μολδαβίας, (βλ. Ἀθ. Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, ἔ. ἀ. σ. 238).

2. Εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀθθεντικὴ πληροφορία τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὅτι, τὴν λατινικὴν ἐδιδάχθη ὁ σοφὸς Νικόλαος Μαυροκορδάτος ἀπὸ τὸν ἰησοῦιτην πατέρα Ἰάκωβον Πιπέρην, προφανῶς Ἑλλήνα τὴν καταγωγὴν. Συγγενὴς τούτου φαίνεται νὰ εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μνημονευόμενος Ματθαῖος Πιπέρης, μέλος τῆς ἐν Καβάλα ἰησοῦιτικῆς ἱεραποστολῆς.

3. Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ἐχηρμάτισαν ἀπὸ τοῦ 1711 μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1713, Κύριλλος ὁ Δ', ἀπὸ δὲ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1713 μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1714 ὁ Κυπριανός, πατριαρχεύσας τέσσαρας μόνον μῆνας. Τούτων διεδέχθη εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον Κοσμάς ὁ Γ', πρῶν Ἀλεξανδρείας. Ὁ πατὴρ Tarillon ἀναφέρεται προφανῶς εἰς τὸν Κύριλλον τὸν Δ', τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἀκριβῶς δὲ ὁ Πατριάρχης οὗτος, λόφῳ τῆς δεινῆς πενίας τοῦ Πατριαρχείου ἀπῆλθεν εἰς Ἰάσιον τῆς Μολδαβίας, «ἄρην ἐλεημοσύνην», τῷ 1712 (βλ. Ἀθ. Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, ἔ. ἀ. σ. 286-288).

ἱερεὺς προπορεύεται αὐτοῦ κρατῶν μίαν ποιμαντορικὴν ράβδον ἀπὸ ξύλον διακεκοσμημένην ἀπὸ ζώνας ἐλεφαντοστοῦ καὶ νάκρου. Τὸν εἶδα πολλάκις νὰ πηγαίη ἀκόμη ἀπλούστερα, ἀκολουθοῦμενος μόνον ἀπὸ δύο-τρία πρόσωπα. Ἐν τούτοις φέρει χωρὶς προσχήματα τὸν τίτλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀποκαλέσῃς, ὄχι Ἄγιε Πάτερ, ἀλλὰ «Παναγιώτατε ἢ Πανοσιώτατε». Ἐπίσης οἱ Ἕλληνες, ὅταν ὀμιλοῦν περὶ τῶν ἄλλων ἀρχιερέων, δὲν τοὺς ἀποκαλοῦν ὅπως ἡμεῖς, «ὁ Ἀρχιεπίσκοπος» ἢ «ὁ Ἐπίσκοπος», ἀλλὰ «ὁ Ἄγιος τῆς τάδε πόλεως», ὡς λ.χ. ὁ «Ἄγιος Ἡρακλείας», «ὁ Ἄγιος Χαλκηδόνας» κλπ..

«Αἱ καλαὶ σχέσεις τὰς ὁποίας φροντίζομεν νὰ διατηρῶμεν μετὰ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων Ἀρχιερέων διαθέτουν εὐμενῶς τὸν λαὸν νὰ μᾶς ἀκούῃ. Οἱ γονεῖς ἀποστέλλουν εὐχαρίστως τὰ τέκνα των εἰς τὰς διδασχὰς καὶ τὰ σχολεῖα μας¹. Εἶχομεν τελευταίως τοὺς δύο υἱοὺς ἐνὸς βέη τῆς Βλαχίας. Γνωρίζω εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀρκετοὺς Ἕλληνας ἔχοντας καλὰ αἰσθήματα ἀπέναντί μας. Γενικῶς ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν μέγαν ἀριθμὸν προσηλύτων εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐκ μέρους τῶν σχισματικῶν τοῦ ἔθνους τούτου. Ἡ θέα τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ ἀρχαίου των μεγαλείου, ἂν καὶ θλιβερά καὶ ταπεινωτικὴ, γερμίζει τὴν κεφαλὴν των μὲ ἕνα εἶδος ὑπερφιάλων ἰδεῶν αἱ ὁποῖαι τοὺς καθιστοῦν δυστρόπους καὶ κενοδόξους. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ πόλις καὶ ὅλη ἡ δύναμις τὴν ὁποίαν περικλείει ἀνήκει ἀκόμη εἰς αὐτούς».

«Ἄν καὶ δὲν ἐννοοῦν πλέον τοὺς Ἁγίους Πατέρας των καὶ ἀπομακρύνονται καθημερινῶς ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν των, δὲν ἀνέχονται παρὰ μετὰ πολλῆς δυσφορίας νὰ ἀκούουν ὅτι οἱ Δυτικοὶ τοὺς ἐννοοῦν καλύτερον ἀπὸ αὐτούς καὶ ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τόσον μακρυνὰ μέρη νὰ διδάξουν τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τῶν λόγων των» (σ. 153-154).

Περαιτέρω ὀμιλεῖ περὶ τῶν Ἀρμενίων οἱ ὁποῖοι εὐκολώτερον προσηλυτίζονται καὶ ζητοῦν νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τοὺς ἰησοῦτας μισιοναρίους (σ. 155-162).

Εἰς τὰς σελίδας 162-174 ἐκθέτει τὰς ἀσχολίας τῶν μισιοναρίων καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν σκλάβων οἱ ὁποῖοι εὐρίσκον-

1. Τὸ πρῶτον καθολικὸν σχολεῖον ἰδρύθη ἐν Κωνσταντινούπολει περὶ τὸ 1643 ὑπὸ τοῦ διαβοήτου Πανταλέοντος, μετέπειτα Παΐσιου Λιγαριδίου, ἐξομώτου ἐκ Χίου, τροφίμου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Ρώμης. Ἡ σχολὴ αὕτη ἰδρύθη πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τῆς Πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Φαναρίου, ἡ ὁποία ἦνθει τότε. Ἐλειτούργει δὲ ἡ σχολὴ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βαύλου (πρέσβευος) τῆς Βενετίας εἰς Πέραν καὶ ἀδράως ἐχρηματοδοτεῖτο ὑπὸ τῆς Propaganda Fidei· βλ. C. I. Tsourkas, Les débuts de l'enseignement philosophique dans les Balkans, 2e édition, Thessalonique 1967, σ. 144-145.

ται εις τὰ κάτεργα τοῦ σουλτάνου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι πρόκειται περὶ τῶν καθολικῶν σκλάβων. Περιγράφει μὲ ζωηρὰ χρώματα τὰς δύο φυλακὰς τῶν σκλάβων αὐτῶν καὶ τὴν θλιβερὰν ζωὴν των. Εἰς τὰς φυλακὰς τῶν σκλάβων, δύο τότε τὸν ἀριθμὸν, ἐρρίπτοντο συνήθως οἱ αἰχμάλωτοι πολέμου. Ἐντὸς τῶν φυλακῶν ὑπῆρχον δύο ἐκκλησίαι, πλησίον δὲ τῆς μικροτέρας φυλακῆς ἐκτίσθη ἀργότερον ἡ καθολικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Σταυροδρομίου.

«Κάθε σκλάβος, γράφει, ἂν καὶ εὑρίσκετο εἰς τὰ κάτεργα κλεισμένος, εἶχε δύο ἀλυσίδας δεμέναις εἰς τὸ σῶμά του. Κάθε ἡμέραν, πλὴν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἑορτῶν τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ βαθείας πρωΐας, οἱ σκλάβοι ὠδηγοῦντο εἰς καταναγκαστικά ἔργα εἰς τὸν Ναύσταμον (τερσανᾶν) καθ' ὁμίλους 20-30, ἀλυσοδομένοι ἀνά δύο. Ἡ τροφή των συνίστατο εἰς δύο ἄρτους κακῆς ποιότητος κατ' ἄτομον. Εἰς τὰς φυλακὰς παρέμενον πάντοτε φέροντες τὰς ἀλύσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἔβγαζαν παρὰ ὅταν ἀπέθνησκον. Ἀκόμη δὲ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των οἱ Τοῦρκοι φύλακες δὲν εἶχον ἐμπιστοσύνην. Τὰ πτώματά των προτοῦ μεταφερθοῦν εἰς τὰ δημόσια νεκροταφεῖα διεπερῶντο μὲ σιδερένια σουβλιὰ ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν ἕως τὴν ἄλλην, διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ὄντως ἦσαν νεκροί. Οἱ καθολικοὶ κληρικοὶ προσέφερον μὲ αὐταπάρησιν καὶ σθένος τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς σκλάβους ἀσθενεῖς, πολλάκις δὲ εὑρισκον καὶ αὐτοὶ τὸν θάνατον ἰδίως κατὰ τὰς μεγάλας ἐπιδημίας» (σ. 162-174).

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ (σ. 176-187)

Ἡ ἱεραποστολὴ αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ τέσσαρας μόνον ἰησοῦιτας.

Οἱ Πρόξενοι τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, Βενετίας καὶ Γενούης καθὼς καὶ οἱ ἔμποροι τῶν ἔθνων αὐτῶν διέμενον εἰς τὴν μεγαλυτέραν καὶ ὠραιότεραν ὁδόν, ἡ ὁποία ἔκαλεῖτο «Ὀδὸς Φράγκων» καὶ εἶχε μῆκος μίαις λεύγης.

«Εἰς τὴν Σμύρνην, γράφει, ὑπάρχουν εἴκοσι χιλιάδες Ἑλληνας καὶ ἑπτὰ - ὀκτὼ χιλιάδες Ἀρμένιοι. Ἐδῶ οἱ Ἑλληνας (ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως) εἶναι ἡμερώτεροι ἀπὸ ἐκείνους τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εὑρισκόμεθα εἰς φιλικὰς σχέσεις μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τοὺς προύχοντας τῆς πόλεως, οἱ ὅποιοι εὐχαρίστως μᾶς φέρουν τὰ τέκνα των διὰ νὰ μορφωθοῦν εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὰ γράμματα. Πολλοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν, μέχρι καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τιτουύχων, ἐξομολογοῦνται εἰς ἡμᾶς».

«Μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων ὑπάρχουν πολλοὶ καθολικοὶ πιστοὶ, μεταξὺ δὲ ἄλλων πολλοὶ Ἀρμένιοι ἔμποροι ἐκ Περσίας καὶ δὴ ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν Νακιβάν, τοὺς ὁποίους οἱ Δομινικανοὶ πατέρες διαφωτίζουν ἀπὸ 400 ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν караβανίων, τὰ ὅποια εἶναι πολυἀριθμα καὶ φθάνουν

εἰς τὴν Σμύρνην τρὶς ἢ τετράκις τοῦ ἔτους, οἱ καθολικοὶ αὐτοὶ σπεύδουσι νὰ κοινωνήσουσι» (σ. 169).

«Οἱ ἀπέραντοι κῆποι, οἱ ὅποιοι περιβάλλουσι τὴν Σμύρνην, ἀνήκουσι ὅλοι σχεδὸν εἰς τοὺς Χριστιανούς, Φράγκους καὶ Ἑλληνας, ἀπὸ τὰς νήσους Χίον, Νάξον, Τήνον, Σαντορίνην, Πάρον κ.ἄ. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀνθρωποὶ ἐγγράμματοι καὶ μᾶς γνωρίζουσι ἀπὸ τὰς ἰδιαιτέρας πατρίδας των».

«Ἡ πόλις τῆς Σμύρνης συχνὰ μαστίζεται ἀπὸ σφοδρὰν πανάλην καὶ τρομεροὺς σεισμούς. . . Πρὸ δύο μόλις ἐτῶν ἀπέθανον ἐκ πανάλους 10.000 ἄτομα» (σ. 179).

«Κατὰ τὸ 1688 κατεστράφη ἡ Σμύρνη ὀλοκληρωτικῶς, ἐπιστεύθη δὲ ὅτι τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὸ ὅτι αἱ οἰκίαι ἦσαν πέτριναι καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τὸ βάρος αὐτῶν δὲν παρεῖχεν ἀσφάλειαν. Καὶ τότε ἐπανεκτίσθη ἡ πόλις, αἱ δὲ οἰκίαι τῆς ἀνηγέρθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ λίθων καὶ τὸ ἥμισυ ἀπὸ ξύλων». Ὁ μέγας αὐτὸς σεισμὸς τῆς Σμύρνης ἐγένετο τὴν 10ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1688 (σ. 187-195).

Ἡ ἹΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (σ. 187-195)

Παραθέτομεν κατωτέρω πλήρη μετάφρασιν ὀλοκληροῦ τοῦ κειμένου τοῦ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰς περὶ Μακεδονίας πληροφορίας καὶ τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει ὀκτῶ σελίδας.

«Ἡ Θεσσαλονίκη, γράφει ὁ πατὴρ Tarillon, εἶναι ἕδρα μᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων ἀποστολῶν μας, ἢ ἐπ'ἀνδρωσις τῆς ὁποίας ἐγένετο κατὰ τὸ 1706, ὁπότε ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ηὐδόκησε νὰ διορίσῃ ὡς ἐφημερίουσι τῶν Προξένων τῆς Γαλλίας Ἰησοῦιτας».

«Ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας καὶ διασημοτέρας πόλεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Ἔχει ἓν ἐπταπύργιον, δηλ. φρούριον μὲ ἑπτὰ πύργους, ὅπως καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἶναι σημαντικὸς. Ὑπάρχουσι ἐπίσης καὶ Ἀρμένιοι ἔμποροι. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲν ὑπερβαίνουσι τὰς δέκα χιλιάδας ψυχῶν. Οἱ Ἑβραῖοι ἀνέρχονται εἰς δέκα ἢ δώδεκα χιλιάδας περίπου. Ἐχουσι τὴν φήμην ὅτι εἶναι πολυμήχανοι. Δύο Μεγάλοι Βεζύροι, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ πείσουσι τοὺς Ἑβραίους τῆς Θεσσαλονίκης νὰ μμηθοῦν τὴν βιομηχανίαν μας τῶν ὑφασμάτων, μὲ τὴν σκέψιν, ὅπως ἔλεγον οὗτοι, νὰ καταστήσουσι τὴν Τουρκίαν ἱκανὴν νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν ξένων. Ὅμως, παρὰ τὰς δαπάνας τὰς ὁποίας ἔκαμαν οὗτοι καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἔλαβον, οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχουσι τοῦτο».

«Οἱ μισιονάριοι πατέρες ἐπικοινωνοῦσι μὲ οἰκειότητα καὶ ἐποφελῶς μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ πατὴρ François Brannonier, ἐγκατεστημένος

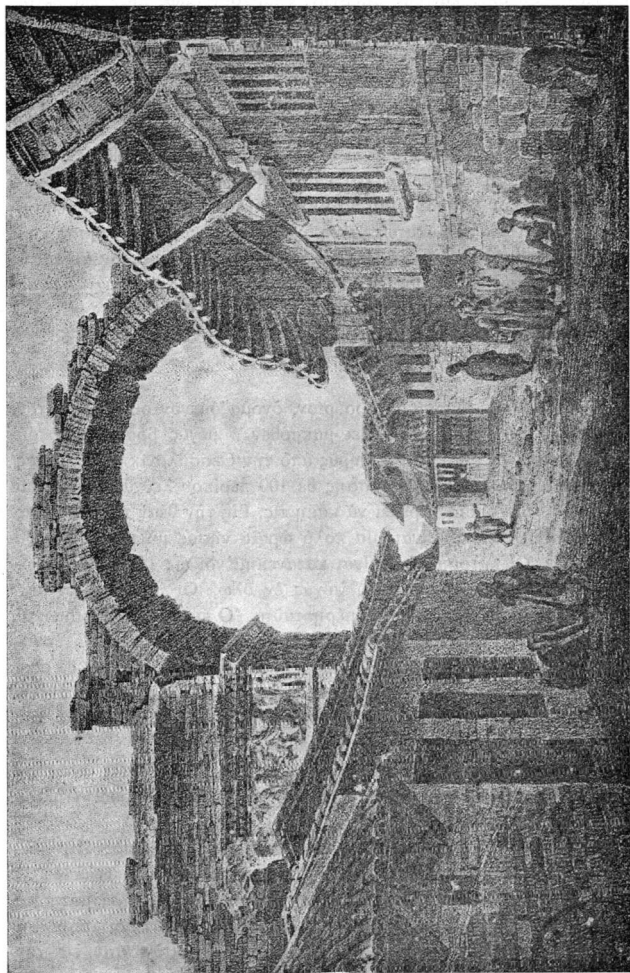
ἐκεῖ ἀπὸ 7 ἢ 8 ἐτῶν, ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν μὲ τοὺς λεπτοὺς τρόπους του καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν τάλαντον μὲ τὸ ὅποιον τοὺς κάμνει μὲ τρόπον φιλικὸν νὰ αἰσθανθοῦν τὸν κίνδυνον τῆς πλάνης τῶν».

Ἐὸ λμῆν καὶ ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης. Χαλκογραφία τοῦ 17ου αἰῶνος.
Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Olivier Dupper, *Description exacte des isles de l'Archipel*, Amsterdam 1689, σελ. 201. (Συλλογὴ Λαογραφικοῦ Μουσείου Μακεδονικῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος).

«Οἱ Ἀρμένιοι δέχονται ὡσαύτως θαυμάσια τὰ διδάγματα τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς θρησκείας τὰ ὅποια τοὺς παρέχει. Ἐπειδὴ οὗτοι δὲν δύνανται νὰ παραμείνουν μονίμως ἐκεῖ καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι, ὡς ἐκ τοῦ ἐμπορίου τῶν, νὰ εὐρίσκονται ἐν κινήσει, ὁ πατὴρ αὐτὸς ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ διδάξη ἀλληλοδιαδόχως μέγαν ἀριθμὸν ἐξ αὐτῶν. Χρησιμοποιοῦν τὸ παρεκκλήσιον τῶν Γάλλων ἐμπόρων καὶ δὲν συχνάζουν εἰς ἄλλας ἐκκλησίας».

«Οἱ Γάλλοι ἐμποροὶ δὲν εἶναι πολυἀριθμοὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὅπως εἰς

Ἡ πύλη τοῦ Βαδαφίου. Χαλκογραφία τοῦ 17ου αἰῶνος.
(Henry et Lainez, Voyage archéologique de Thessalonique en Macédoine, Paris 1876, σελ. 272).
(Σύλλογὴ Ἀπογραφικῆς Μουσείου Μακεδονικῆς Φιλολογικῆς Ἀδελφότητος).

τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Σμύρνην, ὑπάρχουν ὁμως λίαν ἐπίλεκτοι ὑπήκοοι. Ὁ κ. Belmont, πρόξενος τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, χαίρει ἐκεῖ τῆς γενικῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ κύρους τοῦ κόμητος Des Alleurs, πρεσβευτοῦ τοῦ βασιλέως παρά τῆ Πύλῃ. Ὁ Μέγας Αὐθέντης παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ὑπκόους του τὴν χρῆσιν ἐνὸς δημοσίου παρεκκλησίου. Ἐκ τῶν δύο ἰησουϊτῶν μισιοναρίων, ὁ εἰς διαμένει πάντοτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὴν ὑπηρετῆ, ἐνῶ ὁ ἕτερος μετακινεῖται κατὰ τὸ Πάσχα εἰς τὴν Σκόπελον καὶ τὴν Καβάλαν, ὅπου ὑπάρχουν ὑποπρόξενοι καὶ Γάλλοι ὑπήκοοι, μὴ ἔχοντες κανένα νὰ τοὺς κοινωνήσῃ. Ἡ Σκόπελος εἶναι μία πολυκατωκημένη καὶ πολὺ εὐχάριστος νῆσος κειμένη εἰς ἀπόστασιν 50 λευγῶν ἐκ Θεσσαλονίκης. Εἶναι ἡ μᾶλλον σημαντικὴ ἐκ πολλῶν ἄλλων αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν ἓν ξεχωριστὸν ἀρχιπέλαγος εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μακεδονίας» (σ. 190).

ΠΕΡΙ ΚΑΒΑΛΑΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ

«Ἡ Καβάλα εἶναι τουρκικὸν φρούριον, ὀνομαζόμενον οὕτω λόγῳ τοῦ σχήματος ἵππου τὸ ὁποῖον ἐμφανίζει μακρόθεν ὁ μέγας βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κτισμένη. Ἀπέχει διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν 30 λεύγας πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ἀπὸ θαλάσσης δὲ 100 περίπου λεύγας, λόγῳ τοῦ μεγάλου κύκλου τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ τις. Εἰς τὴν θέαν τῆς Καβάλας ἐμφανίζεται καὶ ἡ Θάσος. Εἶναι μία πολὺ ὀραία νῆσος μὲ περίμετρον 30 περίπου λευγῶν. Οἱ κάτοικοί της εἶναι κατανεμημένοι εἰς 15 χωρία ἢ κομπόλεις μὲ ὀκτῶ χιλιάδας περίπου ψυχὰς ἐν ὄλῳ. Οἱ μισιονάριοί μας ἐπισκέπτονται πολὺ εὐχαρίστως τὰ μέρη ταῦτα. Ὁ πατὴρ Branconnier τὰ ἐπεσκέφθη πολλάκις. Διέμεινεν ὡσαύτως ἐπὶ τινα χρόνον καὶ εἰς τὰ μοναστήρια τοῦ Ὁρους Ἄθω, εἰς τὴν Λῆμνον καὶ τὴν Εὐβοίαν, παντοῦ δὲ εἶχε καλὰ ἀποτελέσματα. Αἱ λοιπαὶ νῆσοι τῶν μεγάλων καὶ ὀραίων αὐτῶν ἀκτῶν δὲν χρειάζονται παρά μισιοναρίους μὲ ζῆλον καὶ ἐργατικούς διὰ τὰς ἐκπαιδεύσασιν».

«Ὁ πατὴρ Ματθαῖος Πιτέρης ἔκαμιν ὡσαύτως ἐκδρομὰς πρὸς τὰ ἑλληνικὰ χωριά τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ εἰς τὰ πέριξ τοῦ ὄρους Πηλίου καὶ Ὁσσης».

«Μεταξὺ τῶν δύο τούτων τελευταίων ὁρέων ρεεὶ ὁ ποταμὸς Πηνειὸς, ὁ ὁποῖος ἐλισσόμενος σχηματίζει τὴν διάσημον κοιλάδα τῶν Τεμπῶν. Ὁ πατὴρ οὗτος εἶρε παντοῦ ἀνθρώπους ἡμερωτάτους, ἀλλὰ πραγματικούς ἀγρίους ὅσον ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν. Ἐὰν εἴμεθα περισσότεροι ἰησουῖται εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἡδυνάμεθα νὰ κάμωμεν μίαν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν Σκόπελον, ὅπου οἱ ἄνθρωποι μᾶς προσκαλοῦν καὶ ὅπου ἡ ὀραιότης τῆς

νήσου ἑλκύει πολλοὺς Φράγκους, οἱ ὅποιοι ζοῦν ἐκεῖ καὶ ἀποθνήσκουν χωρὶς πνευματικὴν περίθαλψιν. Θὰ ἠδυνάμεθα ὡσαύτως νὰ ἐπανιδρῶσμεν τὴν ἀποστολὴν τῆς Εὐβοίας, τὴν ὁποίαν οἱ τελευταῖοι πόλεμοι τῶν Ἐνετῶν, αἱ συχναὶ ἐπιδημίαι τῆς πανάλους καὶ πρὸ πάντων ἡ ἔλλειψις μισιοναρίων μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψωμεν, μέχρις ὅτου παρουσιασθῇ εὐνοϊκωτέρα συγκυρία. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ πανάλης μᾶς ἀνήρπασε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ἕξ Ἰησοῦτας μεγάλης ἀξίας. Θὰ ἦτο ὁμως δυνατὸν κατὰ τὸν χειμῶνα νὰ διαμείνωμεν εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἔχομεν τὸν οἶκον μας καὶ τὴν ἐκκλησίαν μας. Ἡ μεγάλη αὕτη νήσος ἔχουσα διακόσια περίπου χωρία μικρὰ καὶ μεγάλα, ἔχει περίμετρον ἑκατὸν λευγῶν».

«Ἀπὸ τὴν Εὐβοίαν καὶ τὴν Σκόπελον τίποτε δὲν θὰ μᾶς ἠμποδίζε νὰ διαπεραιωθῶμεν εἰς τὴν ξηρὰν εἰς Μακεδονίαν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται πλησιέστατα. Ἡ ὑπαιθρος ἐκεῖ εἶναι πλήρης Χριστιανῶν, εἰς τοὺς ὁποίους κἀνεις δὲν ὀμιλεῖ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν».

«Ὁ Νομὸς Λαρίσσης θὰ ἀπησχόλει τοὺς μισιοναρίους ἐπὶ ἕξ μῆνας τὸ ἔτος. Μετὰ τὴν Θεσσαλονίκην εἶναι ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν συχναῶν οἱ περισσότεροι ξένοι Χριστιανοί».

«Ἡ νήσος Θάσος ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς Μακεδονίας, πρὸς βορρᾶν, θὰ ἦτο ἕνας ἄλλος σταθμὸς πολὺ κατάλληλος δι' ἱεραποστολάς, αἱ ὁποῖαι θὰ μετέβαινον εὐκόλως εἰς τὸ τμήμα τῆς ὠραίας ταύτης περιοχῆς, ἡ ὁποία συνορεύει μὲ τὴν Θράκην καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶναι οὔτε ὀλιγώτερον κατοικημένη, οὔτε ὀλιγώτερον ὠραία. Θὰ προσέθετον ὅτι εἶναι ἴσως τὸ μέρος τῆς Τουρκίας ὅπου οἱ Γάλλοι εἶναι μᾶλλον εὐπρόσδεκτοι. Οἱ Ἐνετοὶ οἱ ὅποιοι μεταβαίνουν ἐκεῖ θεωροῦνται ὡς νεοσυμφιλωθέντες, μὲ τοὺς ὁποίους σήμερον ὑπάρχει εἰρήνη καὶ αὔριον πόλεμος. Τουναντίον οἱ Γάλλοι θεωροῦνται ὡς αἰώνιοι φίλοι, τοὺς ὁποίους γνωρίζουν ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν, λόγῳ τοῦ ἐμπορίου τῶν καὶ τῶν εὐεργεσιῶν τὰς ὁποίας κἀμνον εἰς ὀλόκληρον τὴν χώραν».

«Πέποιθα εἰς τὴν προστασίαν ὑμῶν, Ἐξοχώτατε, καὶ θεωρῶ καθήκον μου νὰ βεβαιώσω ὑμᾶς περὶ τοῦ ζήλου τῶν Ἰησοῦτῶν, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Μακεδονία, τὸ εὐγενές αὐτὸ τμήμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς τὴν μνήμην μας τόσας ὑψηλὰς ἰδέας, δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν θερμὴν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἅγιος Παῦλος διὰ τῶν μόχθων καὶ τῶν ἐπιστολῶν του πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς καὶ τοὺς Φιλιππισίους ἐνέπνευσε».

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ (σ. 197-225)

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐκθέσεώς του ἀφιερώνει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν Χίον, ἐνδιατρίβων λεπτομερῶς εἰς τὸν διωγμὸν τῶν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ

καθολικῶν μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν κατὰ τὸ 1694 καὶ τὴν κατάκτησίν της ὑπὸ τῶν Τούρκων¹. Κατὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν νῆσον, ταῦτα προέβησαν, ὡς γράφει, εἰς τρομερὰς λεηλασίας στρεφόμενας ἰδίως κατὰ τῶν καθολικῶν. Ὁ συγγραφεὺς ἀποδίδει τὴν στάσιν ταύτην εἰς ραδιουργίας μερικῶν Ἑλλήνων οἱ ὁποῖοι ἐσυκοφάντησαν τοὺς λατίνους ὡς προσκαλέσαντας τοὺς Ἑνετοὺς νὰ καταλάβουν τὴν νῆσον. Τὸ μῖσος τῶν Τούρκων, γράφει, ἐστράφη ἐναντίον τῶν καθολικῶν, αἱ ἐκκλησίαι τῶν κατεδαφίσθησαν, ἢ μετεβλήθησαν εἰς τζαμιά ἢ ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, αἱ οἰκίαι τῶν ἰδιωτῶν Φράγκων ἐληλατήθησαν καὶ τὰ καλύτερα κτήματά τῶν διενεμήθησαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τούρκων. Οὐδέποτε, γράφει, οἱ λατῖνοι ἐγνώρισαν παρομοίαν ἀεελπισίαν.

«Οἱ Ἰησουῖται, γράφει, ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν Χίον πρὸ 100 ἐτῶν ἔχοντες Ἑκκλησίαν καὶ Κολλέγιον, τὸ ὅποῖον προσέφεραν εἰς τὸν πληθυσμὸν τὰς μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας». Ἀφηγεῖται ὁ συγγραφεὺς περαιτέρω ὅτι οἱ Ἰησουῖται μισιονάριοι παρὰ τὰς συστάσεις τὰς ὁποίας ἔλαβον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν νῆσον ὅπως ἔπραξαν αἱ καθολικαὶ μοναχαί. Ὁ Τούρκος σερασκέρης (ναύαρχος) Μισίρ Ὁγλοῦ ἐπήνεσε τὴν σταθερότητα αὐτὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των καὶ ἔδωκε φρουρὰν διὰ τὴν ἀσφάλειάν των». (σ. 198).

«Ἀλλά, ἐξακολουθεῖ, οἱ Ἕλληνες σχισματικοὶ ἀποφασισμένοι νὰ ἀποστερήσουν τὴν λατινικὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ κάθε πρόσδοον, ἐνήργησαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ προσέφεραν τόσον μεγάλα ποσὰ ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἡ ἔδρα μας ἐληλατήθη, ἡ στέγη τῆς ἐκκλησίας μας κατεστράφη, οἱ πατέρες ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὰ δωμάτια των διὰ τῆς βίας, μερικὸι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπληγώθησαν διὰ σπάθης».

«Ἡ ἐκκλησία ἀπογυμνωθεῖσα παρεδόθη εἰς ἓνα Τούρκον, ὁ ὁποῖος τὴν μετέτρεψε εἰς Καραβάν Σαραῖ ἢ ἀκίνητον πρὸς ἐνοίκιον». Ταυτοχρόνως ἐξεδόθη διαταγὴ εἰς ὅλην τὴν πόλιν δι' ἧς ἀπηγορεύετο ἡ ἐξάσκησις τῆς θρησκείας τοῦ Πάπα ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἢ δουλείας (σ. 199). Ἐδόθη δὲ διαταγὴ ὅπως οἱ καθολικοὶ προσεύχωνται εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐκκλησίας. Ἄφ' ἑτέρου ἐστάλη ἀναφορὰ εἰς τὸν σουλτάνον διὰ τῆς ὁποίας διαβεβαίουν οὗτον ὅτι εἰς τὴν Χίον δὲν ὑπάρχουν πλέον Φράγκοι καὶ ὅτι ἔγιναν Ἕλληνες (Ὁρθόδοξοι). Παρὰ ταῦτα οἱ ἰησουῖται δὲν ἐγκατέλειψαν τὴν νῆσον ἀλλὰ ἐκυκλοφόρουν εἰς αὐτὴν μὲ πολιτικὴν περιβολὴν καὶ ἐπεσκέπτοντο

1. Δηλ. πρὸ τοῦ 1694, ὅποτε ἡ νῆσος αὕτη εἶχεν καταληφθῆ ἐπὶ τι διάστημα ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν, οὔτινες καὶ ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων.

τάς κατοικίας τῶν καθολικῶν ὅπου ἐτέλουν τὴν λειτουργίαν καὶ τὰ μυστήρια).

Περαιτέρω συνεχίζει ὁ συγγραφεὺς : «Οἱ σχισματικοὶ διὰ τὴν ἐνσπείρουν τὸν τρόπον καὶ ἐκθέσουν ὀριστικῶς τὸ καθολικὸν δόγμα ἐξήτησαν καὶ ἐπέτυχον διὰ πολλῶν χρημάτων τὸν θάνατον τῶν τεσσάρων διαπρεπεστέρων καθολικῶν, δύο ἐκ τῶν ὁποίων ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἰουστινιάνι. Οἱ τέσσαρες οὗτοι εὐγενεῖς ἐκτιμώμενοι ἀπὸ ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους τῆς χώρας καὶ εἰς τοὺς ὁποίους τίποτε δὲν εἶχον νὰ προσάψουν πλὴν τῆς θρησκείας των, ἐβάδισαν πρὸς τὸν θάνατον μετὰ χαρὰν, ἀποκρούοντες μετὰ χριστιανικὴν πάντοτε σταθερότητα τὰ ἀξιώματα τὰ ὁποῖα τοῖς προσεφέροντο, ἂν ἤθελον νὰ ἀλλάξουν θρησκείαν (σ. 201). Τὴν ἐπομένην αἰ σὺζυγοὶ καὶ τὰ τέκνα των παρουσιάσθησαν εἰς τὸν σερασκέρην καὶ τοῦ εἶπον νὰ θανατώσῃ καὶ αὐτὰς καὶ τὰ τέκνα των ἀφοῦ ἐθανάτωσε τοὺς συζύγους των, καθ' ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν θρησκείαν των. Ὁ δὲ σερασκέρης συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸ θέαμα ἐμοίρασε εἰς ὅλας μανδήλια κεντημένα μετὰ χρυσὸν καὶ τὰς εἶπε : «Μὴ ἐπιρρίπτετε εἰς ἐμὲ τὸν θάνατον τῶν συζύγων σας, διότι δὲν ἐπροκάλεσα ἐγὼ τὸν θάνατόν των. Αὐτοὶ ἐδῶ τὸν ἐπροκάλεσαν» καὶ ἔδειξε τοὺς Ἑλληνας προύχοντας» (σ. 202).

Ὁ διαγμὸς οὗτος κατὰ τῶν καθολικῶν, ὡς γράφει, συνεχίσθη ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, ὅποτε κατόπιν διαταγῆς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβευος τῆς Γαλλίας, ὁ τότε πρόξενος τῆς αὐτῆς χώρας εἰς τὴν Σμύρνην, ὀνόματι Rians ἀπέστειλεν εἰς Χίον ἕνα ὑποπρόξενον παρὰ τῷ ὁμοίῳ προσετέθη ὁ Γάλλος ἰησοῦιτης Martin, ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ ἐφημερίου τοῦ Προξενείου. Οὕτως ἤνοιξεν ἐν γαλλικὸν παρεκκλήσιον, οἱ δὲ καθολικοὶ ἐπροστατεύθησαν ὑπὸ τῆς Γαλλίας, συγκεκριμένως ὑπὸ τοῦ κόμητος De Pontchartrain, ὑπουργοῦ τότε τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, πρὸς ὃν καὶ ἀπευθύνεται ἡ παρούσα ἐκθεσις. Οὗτος, προτάσει τοῦ τότε πρέσβευος τῆς Γαλλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπεκύρωσε τὸ προνόμιον τῶν ἰησοῦιτῶν, διὰ γραμμάτων τοῦ βασιλέως τὰ ὁποῖα ὁ κόμης ἀπέστειλεν εἰς τοὺς ἰησοῦιτας τῆς Χίου τῷ 1696 καὶ 1699 (σ. 203). «Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, γράφει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι μετὰ τὸν Θεὸν αὐτὸ ἔσωσε τὴν καθολικὴν θρησκείαν τῆς Χίου. Ἄλλως, προσθέτει, «οὐδέποτε θὰ ἦτο δυνατόν ἡ μειοψηφία τῶν καθολικῶν νὰ ἀντισταθῇ ἐναντίον ἐνὸς τόσοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ σχισματικῶν. Πολλοὶ μάλιστα καθολικοὶ εἶχον ἀρχίσει νὰ κλονίζονται εἰς τὴν πίστιν των, ἄλλοι δὲ ἐγκατέλειψαν τὴν νήσον. Οὕτω, συνεχίζει, «οἱ καθολικοὶ θὰ εἶχον περιπέσει εἰς τὴν θλιβεράν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο εἰς ἄλλας νήσους γειτονικάς, ὅπου τὸ λατινὸν δόγμα κατηργήθη σήμερον ἐνῶ ἄλλοτε ἐδέσποζε» (σ. 204).

Τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι λίαν χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀγῶνος τὸν ὁποῖον

διεξήγαγεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ λαὸς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου κατὰ τῶν καθολικῶν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατορθώσασα ἐν τέλει νὰ τοὺς διαλύσῃ εἰς πολλὰς νήσους. Μετὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου ὄλοι οἱ ἐν τῇ νήσῳ καθολικοὶ ἐσπευδον νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα καὶ νὰ κοινωνήσουν. Προσευχαὶ ἀνεπέμφθησαν ὑπὲρ τοῦ προστάτου βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ὑπουργοῦ του. «Ὁ διωγμὸς ὅμως δὲν εἶχε τελειώσει. Ὅταν οἱ σχισματικοὶ εἶδον νὰ ἀνοίγῃ ἡ θύρα τοῦ παρεκκλησίου, συνεχίζει ὁ συγγραφεὺς, ἤρχισαν ἄλλας ραδιουργίας ἐναντίον τῶν καθολικῶν. Βαρύταται φορολογίαι, φυλακίσεις, ἀτελεύτητοι κλήσεις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, κατηγορίαι καὶ συκοφαντίαι, τὰ πάντα ἐτέθησαν εἰς κίνησιν διὰ νὰ καταπονηθῶσιν οἱ ἀτυχεῖς λατίνοι» (σ. 205). Εἶχον ζητήσῃ μάλιστα οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Πύλῃν τὸν ἐκτοπισμὸν τῶν Φράγκων εἰς τὴν Προῦσσαν ὡς λίαν ἐπικινδύνων. Δι' ἀδράς δωροδοκίας καὶ βαρέως φόρου ἀνερχομένου εἰς 14.000 σκουδα ἀπεφεύχθη τὸ μέτρον τοῦτο (σ. 250). Τὰ πράγματα ὅμως δὲν ἐσταμάτησαν ἕως ἐδῶ «οἱ Ἕλληνες», ὡς γράφει, «προσεπάθησαν νὰ ἐμπλέξουν τοὺς καθολικοὺς εἰς τὴν παγίδα νὰ ἀναγραφίσουν διὰ δηλώσεώς των ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι εἶχον στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὸν Πάπαν».

«Εἶναι ἀρκούντως γνωστὸν γράφει, ὅτι εἰς τὴν Τουρκίαν τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα εἶναι μυσarόν, διότι τὸν θεωροῦν ὡς τὸν πρῶτον καὶ ἄσπονδον ἐχθρὸν τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ. Τὸ γενικὸν τοῦτο μῖσος κατὰ τοῦ δνόματος τοῦ Πάπα ἦτο ἰσχυρότερον ἐν Χίφ, ὅπου ἰσχυρίζοντο ὅτι αἱ γαλέραι του ἐβοήθησαν τοὺς Ἐνετοὺς νὰ καταλάβουν τὴν νήσον» (σ. 206). Οἱ Ἕλληνες ἐπωφελοῦμενοι τοῦ γεγονότος τούτου προῦκάλεσαν μὲ ἀδράν δωροδοκίαν καὶ ραδιουργίας μίαν γενικὴν συνέλευσιν τῶν Τούρκων νομομαθῶν (οὐλεμάδων) καὶ ἀγάδων τῆς νήσου, παρουσίᾳ τοῦ καδῆ. Ὁ γενικὸς Βικάριος τῶν καθολικῶν μόλις ἐπιστρέψας εἰς τὴν νήσον μὲ μερικὸς ἱερεῖς ἰησοῦιτας καὶ ὄλους τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν λατινικῶν οἰκογενειῶν, ἐκλήθησαν νὰ προσέλθουν ἐνώπιον τῆς συνελεύσεως ταύτης. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐπροστάτευσε τοὺς ἀθῶους. Οἱ λατίνοι προειδοποιήθησαν κρυφίως ἀπὸ τοὺς Τούρκους φίλους των, οἵτινες τοὺς συνέστησαν νὰ μὴ ἀναφέρωσιν κατὰ τὴν δίκην τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα διότι τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ. Χάρις εἰς τὴν προειδοποίησιν αὐτὴν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ καδῆ καὶ τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν, οὐδέποτε ἀνέφερον τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα, ἀλλὰ ἐδήλωσαν ὅτι εἰς τὸ παρεκκλήσιον προσεύχονται εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰ παρόμοια. Ἡ ἀνάκρισις ὑπῆρξε μακρὰ καὶ βασανιστικὴ, μέχρις ὅτου ἕνας βέης πλοίαρχος γαλέρας, φίλος τῶν καθολικῶν ἐγειρόμενος εἶπεν: «Ἐγὼ θὰ εἶχον πάντοτε περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅπως οἱ Γάλλοι, παρὰ εἰς ἐκείνους οἱ

ὅποιοι πιστεύουν ὅπως οἱ Μοσχοβίται». Διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἔκαμεν ὑπαινιγμὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας οἱ ὅποιοι, προσθέτει ὁ συγγραφεὺς «ἀντελήφθησαν τὸν ὑπαινιγμὸν ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀπαντήσουν. Ἡ ὑπόθεσις ἐσταμάτησεν ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἐκδοθῇ δικαστικὴ ἀπόφασις. Οἱ λατῖνοι ἠθωώθησαν, ὑποχρεωθέντες νὰ καταβάλωσιν ὡς ἐξοδα τῆς δίκης τὸ ποσὸν τῶν 100 σκούδων» (σ. 208-209). Ἡ καταδίωξις ὁμοῦς ἐσυνεχίσθη ἐπὶ ἄλλα 4 ἔτη (σ. 208-210), ὅποτε ἐπεκράτησε ὀριστικῶς ἡ γαλήνη καὶ οἱ λατῖνοι ἐτέλουν τὰς ἱεροτελεστίας τῶν ἀνενόχλητοι¹.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι οἱ ἰησοῦται Ἀντώνιος Γριμάλδης καὶ Στανίσλαος Δ' Ἀδρία διὰ νὰ πληρώσουν τὸ κενὸν τὸ ὅποιον ἀφῆκε ἡ καταστροφὴ τοῦ Κολλεγίου τῆς Χίου, ἦνοιξαν δύο χωριστὰ σχολεῖα ὅπου «καὶ οἱ μᾶλλον φανατικοὶ ἀντικαθολικοὶ Ἕλληνες ἔστειλλον τὰ τέκνα τῶν νὰ σπουδάσουν μαζὺ μὲ τὰ τέκνα τῶν λατίνων» (σ. 214).

Μολονότι, γράφει, δὲν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ κλονισθῇ ἡ θέσις τῶν καθολικῶν ἐν τῇ νήσῳ, οὐχ' ἦττον «οἱ σχισματικοὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐνεργοῦν διὰ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσουν, ὑποβάλλοντες αὐτοὺς εἰς τὴν καταβολὴν ὑπερβολικῶν φόρων καὶ εἰσφορῶν. Ὁ κάθε παῖς ἢ καδῆς τῆς νήσου ἀπῆτει ἀπὸ αὐτοὺς νὰ καταβάλωσιν διάφορα ποσὰ ὑπὸ διαφόρους τύπους, τὸ κυριώτερον τῶν ὁποίων ἀντεπροσώπευε ὁ «Φόρος Θρησκευματος» (σ. 214).

Οἱ διάφοροι Τοῦρκοι διοικηταὶ ὑπήκοντες, ὡς ὑποστηρίζει ὁ συγγραφεὺς, εἰς τὰς ραδιουργίας τῶν Ἑλλήνων ὑπέβαλον τοὺς λατίνους εἰς διαφύ-

1. Τὸ ἐπιστόδιον τοῦτο ἀναφέρει καὶ ὁ Γάλλος περιηγητὴς Paul Lucas (1664-1737), εἰς τὸ ἔργον του Voyage du Sieur Paul Lucas, fait par l'ordre du Roy dans la Grèce, l'Asie Mineure, la Macédoine et l'Afrique, Amsterdam, 1714, τ. Α', σ. 231. Αἱ σχετικαὶ περὶ Χίου περικοπαὶ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς αὐτὸ ἀνεδημοσιεύθησαν εἰς τὸ πρωτότυπον γαλλικὸν κείμενον καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὸ μνημειώδες περὶ Χίου ἔργον τῶν Φιλίππου Π. Ἀργέντη καὶ τοῦ ἀειμνήστου Στίλπωνος Κυριακίδου, «Ἡ Χίος παρὰ τοῖς γεωγράφοις καὶ περιηγηταῖς ἀπὸ τοῦ ὀγδοῦ μέχρι τοῦ εικοστοῦ αἰῶνος». Τόμοι 3, Ἀθῆναι 1946.

² Ὁ Paul Lucas, ἐπισκεφθεὶς διὰ δευτέραν φοράν τὴν Χίον, συνήνητησεν ἐκεῖ τὴν 4ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1706 τὸν Tarillon, ὅστις διέμενον εἰς τὴν νήσον ἐν ὑπηρεσίᾳ τελῶν τῆς ἱεραποστολῆς τῶν ἰησοῦτῶν. Ἐδέχθη τὸν Γάλλον συμπατριώτην του, ὡς ἀναφέρει οὗτος, μὲ «ἐξαιρετικὴν χαρὰν καὶ ἀπειροὺς φιλοφρονήσεις καὶ τῷ ἀφηγήθη τὰ συμβάντα». Γράφει δὲ περὶ τοῦ Tarillon χαρακτηριστικῶς τὰ ἑξῆς: «Ὁ πατὴρ οὗτος εἶναι σοφὸς ἰησοῦτης, ἐμπειρὸς περὶ τὰ νομίσματα, τῶν ὁποίων ἔχει μικρὰν συλλογὴν. . . Αὐτὸς φροντίζει διὰ τοὺς καθολικοὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι καλύτερον παντὸς ἄλλου πληροφορημένου» (Φ. Ἀργέντη - Στίλπ. Κυριακίδου, ἔ. ἀ. τ. Β', σ. 634).

Οἱ ἐκδόται τοῦ ὡς ἄνω ἔργου δὲν εἶχον προφανῶς ὑπ' ὄψιν τῶν τὸ κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τοῦ πατρὸς Tarillon, τὸ ὅποιον δημοσιεύεται διὰ πρώτην φοράν ἐνταῦθα.

ρους εξευτελιστικούς διωγμούς, φυλακίσεις κ.τ.λ. Τέσσαρες εκ των προυχόντων λατίνων και ο άνωτέρω ίησουΐτης Στανίσλαος Δ' Αδρία, συλληφθέντες έστάλησαν άλυσόδετοι εις Ρόδον επί μιās γαλέρας, έκρατήθησαν δέ εκεί επί τέσσαρας μήνας. Ύπεβλήθησαν αιτήσεις εκ μέρους των λατίνων εις την Πύλην και προσωπικώς προς τον τρομερόν και αίμοβόρον Μέγαν Βεζύρην Άλην, ζητούντες νά δικασθοϋν ή νά κηρυχθοϋν άθωοι, ο Βεζύρης όμως, άν και προέπεμψεν την έπιτροπήν των με τά γλυκύτερα λόγια, δέν ίκανοποίησε τό αίτημά των. Ο διάδοχος τούτου Νουμάν Κιοπουρλού τους έπροστάτευσε, ή Βεζυρία όμως τούτου διήρκησε ολίγους μήνας, μεθ' ο έστάλη Πασās των Χανίων. «Η πλήρης όμως ήρεμία, γράφει, θά έπέλθη μόνον από την προστασίαν της Γαλλίας». Παρά ταυτα, προσθέτει, ο αριθμός των καθολικών της νήσου αυξάνει καθημερινώς. «Σήμερον ο αριθμός αυτών άνέρχεται εις άνω των 7.000 ψυχών. Η πανώλης, ή όποία πολύ συχνά μαστίζει την Χίον, ως και την λοιπήν Τουρκίαν, φαίνεται ότι τους φειδεται, ένθω κατά έκαστοντάδας πλήττει τους Έλληνας και τους Τούρκους. Γίνονται ώσαύτως συχνοί σεισμοί εις την νήσον» (σ. 215).

«Η νήσος Χίος είναι ή μάλλον κατωκημένη έξ όλης της Άνατολης. Ύπάρχουν εκεί άνω των 100.000 Χριστιανοί. Οί Έλληνες της ύπαιθρου δέν έχουν τόσον κακάς διαθέσεις (έναντίον των λατίνων) όσον οί της πόλεως της Χίου» (σ. 216).

Ο συγγραφεϋς αφηγείται περαιτέρω ότι και όταν ακόμη ο διωγμός έναντίον των λατίνων ευρίσκετο εις τό δεϋτερον σημειον, πολλοί Έλληνες προσήλθον εις τον καθολικισμόν και υπέστησαν μετά θάρρους την έξορίαν και τάς άρπαγάς. Άλλοι χωρίς ν' άποσκιρτήσουν από την πίστιν των επιμένουν νά εξομολογούνται εις τους καθολικούς ιερείς, ένθω οί όρθόδοξοι τους άφορίζουν» (σ. 217).

«Είς την ύπαιθρον οί άνθρωποι είναι πολύ ευπειθείς και πολύ καλοπροαίρετοι. Ουδέποτε τους ώμίλησα περι Θεοϋ χωρίς νά με άκούσουν μετά χαράς. Έξωμολόγησα πολλούς έξ αυτών. Άν υπήρχον καθολικαί Άποστολαί εις τά χωρία θά έκαμναν εκεί λαμπρούς χριστιανούς (καθολικούς)».

«Η μεγάλη αντίδρασις δέν προέρχεται από τους Τούρκους, οί όποιοι άγαποϋν και εκτιμοϋν τους λατίνους και ιδίως τους Γάλλους. Αυτη προέρχεται από τους Έλληνας άνωτέρους κληρικούς, εις τους όποιους δέν γνωρίζει κανεις τι κυριαρχεί περισσότερον, ή άμάθεια ή τό πνεϋμα της αντιδράσεως. Όσον άφορᾷ τους Τούρκους, αυτοί είναι ό,τι θέλει κανεις νά είναι, άρκει νά τους πληρώνη κανεις καλά...»

«Οί Τούρκοι εξηγούνται οί ίδιοι ως εξής: Άγαποϋν τους λατίνους διότι είναι άρχοντάδες, δηλαδή ευγενείς, ένθω χαρακτηρίζουν τους Έλληνας ως ταΐφηδες δηλ. όχλον»... «Του γεγονότος αυτού είδον πολλάς

ἐκδηλώσεις δημοσίᾳ. Μία ἐκ τούτων εἶναι ὅτι ὁ ἀγᾶς εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δοθῆ ἢ λατινικῆ ἐκκλησία κατὰ τὰς ταραχάς, τὴν προσέφεραν εἰς τὴν ἰδίαν τιμὴν τὴν ὁποίαν εἶχε πληρώσει, ἤτοι 4.000 σκούδα» (σ. 219).

«Ὁ βέης τῶν τεσσάρων γαλερῶν τῆς περιοχῆς τῆς νήσου ἐκάλεσε τὸν γράφοντα νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς σκλάβους τῶν γαλερῶν, οἱ ὅποιοι, ὡς ἔλεγε ὁ βέης, ἠμποδοῦντο τὴν νύκτα νὰ κοιμηθοῦν ἀπὸ τὰ κακὰ πνεύματα. Ὑπῆρχον εἰς τὰς γαλέρας αὐτὰς πλεόν τῶν 1.200 δούλων λατίνων, ἤτοι Γερμανῶν, Ἰσπανῶν, Ἰταλῶν καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν Γάλλοι. Ἡ πανώλης ἐμάστιζε τὰς γαλέρας ταύτας πρὸ τριῶν ἐτῶν», ὁπότε ἀπεβίωσεν ἐκ τῆς νόσου καὶ ὁ διάδοχος τοῦ συγγραφέως. Ἐντεῦθεν εἰκάζομεν ὅτι οὗτος ὑπῆρέτησεν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς νήσου περὶ τὰ 1710. Ὁ ἀποθανὼν διάδοχος τοῦ ὀνόματι Richard Gorré ἔθεωρεῖτο ἅγιος ἄνθρωπος. Ὁλόκληρος ἢ πόλις παρέστη εἰς τὴν κηδεῖαν του. «Ἄν ποτε, γράφει, ἠσυχάσωμεν καὶ ἔχομεν 8 ἕως 10 ἰησοῦτας ὅπως πρὸ τῆς καταλήψεως τῆς νήσου ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν, θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐγκαταστήσωμεν ἀποστολάς εἰς τὰ Μοσχονήσια καὶ τὴν Σάμον».

ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΑ ΚΑΙ ΣΑΜΟΣ

«Ἐπεσκέφθην, λέγει, τὰς τρεῖς ταύτας νήσους. Ὁ λαὸς ἐκεῖ εἶναι ἤμερος. Εἰς τὴν Μυτιλήνην ὅπου ἕκαμα τρία μικρὰ ταξείδια, ὁ Ἕλληνας Ἀρχιεπίσκοπος μοὶ ἔδωκε πλήρη ἐξουσιοδότησιν εἰς τὰς τρεῖς πόλεις καὶ τὰ 80 χωρία τῆς Ἐπαρχίας του».

«Πάτερ, μοῦ εἶπε, εἰς τόνον πολὺ ἐγκάρδιον καὶ οἰκεῖον, φέρετε ἐδῶ δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τοὺς Φράγκους πατέρας σας καὶ κηρύξατε εἰς τὸν λαὸν μου ὅσον ἠμπορεῖτε, δὲν θὰ εἶναι μικρὸν πρᾶγμα ἂν τοὺς κάμετε καλοὺς ἀνθρώπους, διότι μετὰ δυσκολίας δύναμαι νὰ ἐπαρκέσω» (σ. 222).

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γράφοντος εἰς τὰ Μοσχονήσια ἐμάστιζεν ἢ πανώλης, οἱ δὲ κάτοικοι ἦσαν ἔντρομοι. Κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας «εὐρίσκονται Χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι εἶναι ἐξ Ἰσοῦ ἀγράμματοι, ὅσον καὶ οἱ βάρβαροι τῆς Ἀμερικῆς, ὑπάρχουν ἐκεῖ ὡσαύτως καὶ πολλοὶ λατῖνοι σκλάβοι. Οἱ μᾶλλον ἀξιόλογοι συνοικισμοὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἀδραμύτιον καὶ τὴν Ἐλαίαν, πόλεις παλαιάς ἀλλὰ σήμερον καθ' ὀλοκλήριαν ἔρειπωμένας. Εἶναι χώρα πολὺ ὠραία ἀλλὰ πολὺ ἄγνωστος καὶ δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ τὸ ἴδιον δι' ὅλον τὸ τμήμα τοῦτο τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ Ἕλληνες διετήρησαν ἐδῶ μερικὰ ἴχνη τῆς πίστεώς των, ἀλλ' ἐλησμόνησαν καὶ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν των, αἱ ὀλίγα ἱεροτελεστία γίνονται καὶ αὐταὶ εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν»¹.

1. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοῦ συγγραφέως φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανος, καθ' ὅτι, ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον λειτουργικὰ βιβλία μεταφρασμένα εἰς τὴν τουρκικὴν.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπεσκέφθη, ὡς λέγει, ἐπίσης καὶ τὴν Σάμον, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο μία μικρὰ Ἱεραποστολή. «Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἀνέρχονται εἰς 12 ἕως 15 χιλιάδας ψυχῶν εἰς 18 συνοικισμοὺς ἐκ τῶν ὁποίων αἱ τρεῖς ὁμοιάζουν μὲ πόλεις. Ὁ μητροπολίτης καὶ οἱ κυριώτεροι ἐκκλησιαστικοὶ μᾶς προσεκάλεσαν νὰ περάσωμε μαζὺ τῶν. Παρέμεινα ἐκεῖ τρεῖς ἑβδομάδας κηρύσσων καὶ ὁμιλῶν ὅσον ἤθελα εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰς δημοσίας πλατείας. Ἐξ ὄλων τῶν Ἑλλήνων τῶν νήσων δὲν εἶδα ἀκόμη μᾶλλον πνευματώδεις ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς Σαμίους. Ἐχουν ὁμως ἀνάγκη ἱεραποστόλων» (σ. 225).

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ (σ. 226-250)

Διὰ τὴν Νάξον γράφει, ὅτι εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας καὶ εὐφωρύτερας νήσους, ἔδρα τοῦ Καθολικοῦ Πριμᾶτου τοῦ Ἀρχιεπελάγου. «Εἰς αὐτὴν κατοικεῖ ἡ πραγματικὴ ἀριστοκρατία τοῦ Ἀρχιεπελάγου, ἀποτελούμενη ὀλόκληρος σχεδὸν ἀπὸ Φράγκους. Εἶναι τὰ ὑπολείμματα παλαιῶν οἰκογενειῶν ἐκ Γαλλίας, Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας». Περιγράφει κατόπιν τὸν καθεδρικὸν ναὸν καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς νήσου τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐντὸς τοῦ Κάστρου, ὅπου καὶ τὰ Ἀνάκτορα τῶν ἀρχαίων Δουκῶν τῆς Νάξου. Ἡ κυριαρχία αὐτῶν ἐπὶ τῆς Νάξου, λέγει, ἤρχισεν τὸ 1208 μὲ πρῶτον Δοῦκα τὸν Μᾶρκον Σανοῦδον καὶ ἐτελείωσεν τὸ 1566 μὲ τελευταῖον Δοῦκα τὸν Ἰάκωβον Κρίσπον, τὸν ὁποῖον ἀπεγύμνωσε Σουλεϊμὰν ὁ Β'. Ἀναφέρει περαιτέρω ὅτι οἱ ἰησοῦται ἐκλήθησαν νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς Νάξον τὸ 1627 ὑπὸ τῶν Κορονέλων οἱ ὁποῖοι τοὺς προσέφεραν καὶ τὸν παλαιὸν καθεδρικὸν ναὸν τῶν δουκῶν. Μετ' ὀλίγα ἔτη ἐκάλεσαν ὡσαύτως καὶ τοὺς Καλουκίνους (σ. 228).

«Ἡ νήσος δὲν εἶναι οὔτε κατωκημένη, οὔτε καλλιεργημένη ἀναλόγως πρὸς τὴν ἔκτασίν της. Δὲν κατοικοῦν ἐκεῖ πλέον τῶν 10.000 ψυχῶν. Οἱ λατῖνοι, ἂν καὶ δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 1.000 ἄτομα, κατέχουν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν τὰ μεγαλύτερα φέουδα καὶ κτήματα τῆς νήσου. Αἱ κατοικίαι τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν εὐρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸ Κάστρο, ὅπου σχηματίζουν μίαν μεγάλην κομόπολιν» (σ. 229).

Ἀναφέρει περαιτέρω ὅτι εἰς τὰς ἱερουργίας τῶν καθολικῶν καὶ τὴν κατήχησιν προσέρχονται καὶ πολλοὶ Ἕλληνες καὶ ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον τὸ ὁποῖον ἱδρυσεν οἱ ἰησοῦται μὲ μίαν καὶ μόνην τάξιν, φοιτοῦν μαζὺ Ἕλληνες καὶ λατῖνοι νέοι. Εἰς τὸ Τάγμα τῶν Penitens τὸ ἱδρυθὲν πρὸ 300 ἐτῶν ὑπάρχουν πατέρες Ἕλληνες καὶ λατῖνοι. Οἱ ἰησοῦται τῆς νήσου, γράφει, ἐκυκλοφόρουν εἰς τὴν ὑπαιθρον κηρύσσοντες εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν χωρίων, οἱ δὲ χωρικοὶ τοὺς ἐδέχοντο μὲ πολὺν σεβασμὸν. Τὸ κήρυγμά των ἐγένετο εἰς τὴν ὁμιλουμένην ἑλληνικὴν γλῶσσαν (grec vulgaire). Μετὰ τὴν

λειτουργίαν συνεκέντρωναν τὰ παιδιά εἰς τὸν νάρθηκα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐξήγουν εἰς αὐτὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐγένετο δὲ καὶ διαλογικὴ συζήτησις εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον μέρος καὶ οἱ γονεῖς (σ. 232). Κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς οἱ Ἕλληνες ἀθροοὶ προσήρχοντο εἰς τὴν ἐξομολόγησιν εἰς τοὺς ἰησοῦϊτας, τοὺς ὁποίους οἱ πλουσιώτεροι χωρικοὶ ἐκάλουν καὶ εἰς τὰ σπίτια τῶν διὰ παρακλήσεις Ἡ πρόσκλησις εἰς τὰς ὁμιλίαις τῶν ἰησοῦϊτῶν ἐγένετο διὰ κήρυκος. Οἱ Ἕλληνες μοναχοὶ ὁμως ἀντέδρον, «μὴ παύοντες, νὰ κακολογοῦν τὸ καθολικὸν δόγμα εἰς τρόπον ὅστε νὰ μὴ εἶναι βέβαιοι οἱ ἰησοῦϊται διὰ τὴν σταθερότητα τῶν προσηλυτιζομένων. Οἱ Ἕλληνες πάντοτε μετὰ δυσκολίας ἀνέχονται τὰ ἄξυμά μας . . ., μετὰ δυσφορίας ὡσαύτως συνηθίζουν τὴν εὐχαριστίαν μας ἢ ὁποία φυλάσσεται εἰς τὰ κουτιά καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μόνον εἶδος» (δηλ. ἀπὸ ἄρτων) (σ. 235).

Πάντα τ' ἀνωτέρω ἀποδεικνύουν τὴν ἀσήμαντον ἀποτελεσματικότητα τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ προσηλυτιστικὴ προσπάθεια τῶν λατίνων.

Ἡ ὁ γράφων εἶναι τῆς γνώμης ὅτι λίαν συντελεστικὴ εἰς τὸ ἔργον τοῦ προσηλυτισμοῦ θὰ ἦτο ἡ ἴδρυσις μονῆς καλογραιῶν τῆς Ἁγίας Οὐρσούλας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Λατίνων, εὐγενῆς Γενοβέζος, ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας τῶν Ἰουστινιάνι, εἶχεν ἐκχωρήσει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἓνα ὠραιότατον μέρος τοῦ Κάστρου παρὰ τὸ μέγαρον τῆς Ἐπισκοπῆς. Διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς μονῆς ταύτης ἄρκοῦν, γράφει, «δύο τρεῖς μοναχοὶ ἐκ Γαλλίας, διότι θὰ προσέλθουν εἰς τὸν μοναχικὸν βίον πλείστα ὅσα νέαι ἐκ τῶν καλυτέρων ἑλληνικῶν καὶ λατινικῶν οἰκογενειῶν ἐξ ὅλων τῶν νήσων τῆς Ἑλλάδος, ἡ κάθε μία μετὰ τὴν προῖκα τῆς, καὶ εἰς τόσον μέγαν ἀριθμὸν ὅστε συντόμως νὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ κτισθοῦν καὶ νέα κτίρια διὰ νὰ τὰς στεγάσουν (σ. 238). Δὲν διαβλέπει οὐδένα κίνδυνον διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἀριθμοὶ δὲ τὰ ἐξῆς ἐπιχειρήματα, λίαν χαρακτηριστικὰ διὰ τὴν ἐποχὴν του :

1) Αἱ τουρκικαὶ γαλέραι δὲν ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν νῆσον παρὰ μίαν ἢ δύο φορές κατ' ἔτος διὰ νὰ εἰσπράξουν τὸν φόρον, συνήθως δὲ ἐλλειμενίζοντο εἰς τὸ Πόρτο-Ντρίο ἢ Σάντα Μαρία τῆς νήσου Πάρου.

2) Αἱ μοναχοὶ θὰ ἐγκαθίσταντο εἰς τὸ μέσον τοῦ Κάστρου μεταξὺ τῶν λατινικῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν κατοικιῶν τῶν εὐγενῶν τῆς νήσου.

3) Εἰς πλείστας μικροτέρας τῆς Νάξου νήσους ὑπῆρχον δύο καὶ τρία μοναστήρια μοναχῶν Ἑλληνίδων, «ἄνευ προστασίας ἐκ μέρους οὐδενός» χωρὶς ποτὲ νὰ συμβῆ τίποτε ἐκ μέρους τῶν Τούρκων. Αἱ καθολικαὶ μοναχοὶ τῆς Σαντορίνης, γράφει, οὐδέποτε παρηνωχλήθησαν παρὰ τῶν Τούρκων, τοῦναντίον μάλιστα οὗτοι ἐπιδαμιλεύουν εἰς αὐτὰς ὄλας τὰς τιμὰς (σ. 240).

4) Οἱ Τούρκοι οὐδὲ ὅπως ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν γυναικείων μονῶν ἀλλὰ μόνον τῶν ἀνδρικῶν τοιούτων. Ἡ μόνη διατύπωσις, ἥτις ἀπα-

τεΐται διά τήν λειτουργίαν τοῦ μοναστηρίου, ἦτο ἡ προσέλευσις τῶν εὐγενῶν τῆς νήσου ἐνώπιον τοῦ καθῆ καί ἡ δῆλωσις ὅτι ἔχουν ἀνάγκην γαλλίδων διδασκαλιστῶν διά τὰ τέκνα των. Ἐπί τῆ βάσει τῆς δηλώσεως ταύτης ὁ καθῆς θά προεκάλει ἀμέσως διαταγήν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὅποια δὲν θά ἐστοίχιζε πλέον τῶν 5 σκούδων (σ. 231). Ἡ ἐγκατάστασις αὐτῆ μοναχῶν εἰς Νάξον θά προσέφερε, φρονεῖ ὁ συγγραφεύς, μεγάλας ὑπηρεσίας καί θά συνετέλει εἰς τὰ καλὰ ἦθη. «Διά τῶν μαθητριῶν ἐσωτερικῶν καί ἐξωτερικῶν, ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια, θά προσηλυτίζετο» (σ. 242).

«Εἶναι μία κακῆ συνήθεια εἰς τὸ Ἄρχιπέλαγος ὅπως αἱ χῆραι, ὅσονδῆποτε νέαι καί ἂν εἶναι μὴ ἐπαναπανδρεύονται». Ὅλοι αὐταὶ λοιπὸν αἱ χῆραι θά εἰσῆρχοντο εἰς τὸ μοναστήριον, τὴν ἴδρυσιν τοῦ ὁποίου ἐξήτουν οἱ κάτοικοι τῶν νήσων τῆς Τήνου, Μυκόνου, Ἄνδρου, Κέας, Μήλου κ.τ.λ. «Εἰς τὸ Ἄρχιπέλαγος τὰ πρόσωπα τοῦ θήλεος φύλου κλείνουν πρὸς τὴν μοναστικὴν ζωὴν, αἱ δὲ θυγατέρες τῶν καλύτερων οἰκογενειῶν προσέρχονται εἰς τὸν μοναχισμόν» (σ. 243).

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗΣ (σ. 251-297)

Διὰ τὴν Σαντορίνην, τὴν Θήραν τῶν ἀρχαίων, ὁ πατὴρ Tarillon γράφει ὅτι δὲν εἶναι ὠραία νῆσος, ὅμως «οἱ κάτοικοί της εἶναι συμπαθεῖς καί εὐλαβεῖς». Ὁ ἀριθμὸς τῶν λατίνων ἀνέρχεται «εἰς δύο περίπου χιλιάδας» ἐναντι τῶν «ὀκτὼ χιλιάδων Ἑλλήνων».

Οἱ λατῖνοι διαμένουν κυρίως εἰς τὴν πόλιν, ἢ τὸν Πύργον Σκάρου (Chateau Scaro), ἐνῶ ὁ Ἕλλην Μητροπολίτης μετὰ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν διαμένουν εἰς ἓνα ἄλλο κάστρο, ὀνομαζόμενον «Πύργος» (σ. 251). «Ἡ ἀρμονία ἦτις βασιλεύει μετὰ τῶν Χριστιανῶν τῆς Σαντορίνης εἶναι μεγαλυτέρα παρὰ εἰς κάθε ἄλλη νῆσον τοῦ Ἄρχιπελάγους, τοῦτο δὲ διευκολύνει μεγάλως τὸ ἔργον μας νὰ φέρωμεν ὄλους εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου» (σ. 252). «Κηρύττομεν, γράφει, ἐξομολογοῦμεν, κατηχοῦμεν ἐντὸς τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν τόσον εἰς τὴν πόλιν ὅσον καί εἰς τὴν ὑπαίθρου ἀδιακρίτως, ὅπως εἰς τὰς ἰδικὰς μας ἐκκλησίας. Ὅταν χορηγοῦμεν ἄδειαν περισυλλογῆς (retraite) εἰς τοὺς λατίνους κληρικούς καθὼς καί εἰς τοὺς λαϊκοὺς εἰς ἄλλας περιόδους τοῦ ἔτους, οἱ Ἕλληνας τοὺς ἀκολουθοῦν ἐπίσης καί κάμνουν ὅπως ἐκεῖνοι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα. Τὸ Τάγμα μας τῆς Θεομήτορος ἀποτελεῖται κατὰ τὸ ἦμισυ ἀπὸ Ἑλλήνας» (σ. 253).

«Υπάρχουν ὅμως καὶ κακὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ 1704 ἀπήθυσαν καταγγελίαν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος μὴ ἀρκούμενος εἰς ἐπιστολὰς πρὸς Ἑλλήνας ἰδιώτας ἀπήθυσεν ἐγκύκλιον πρὸς ὅλας τὰς νήσους, περιέχουσαν 100 χονδροειδεῖς κατηγορίας (invectives grossières) κατὰ τοῦ δόγματος τῶν καθολικῶν, τοὺς ὁποῖους ἀποκαλεῖ <διαφθορεῖς

ψυχῶν». Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη καταλήγει μὲ ρητὴν ἀπαγόρευσιν πρὸς τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς λαϊκοὺς ὅπως τοῦ λοιποῦ ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν λατίνων. Ἡ δριμεῖα αὕτη ἐγκύκλιος ἀπεστάλη πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἀνωτέρους κληρικοὺς τῆς Σαντορίνης μὲ διαταγὴν νὰ ἀναγνωσθῇ ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν» (σ. 254). «Οἱ Σαντοριναῖοι ὁμῶς ἀντέδρασαν δι' ἐπιστολῶν ἀνασκευάζοντες τὰς κατηγορίας τοῦ Πατριάρχου καὶ ὑπεραμυνόμενοι τῶν ἰησοῦιτῶν μισιοναρίων, τοὺς ὁποίους ἡ Σαντορίνη εἶχεν τὴν εὐτυχίαν νὰ δεχθῇ πρὸ 80 ἐτῶν. Κατὰ τὰ ἄλλα οἱ λατῖνοι πατέρες ἐγνώριζαν καλύτερον καὶ ἐτίμων τὸ Ἑλληνικὸν δόγμα, περισσότερον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας. Τέλος ἐτόνιζαν ὅτι «ἂν ὁ Πατριάρχης ἐπεθύμει ὅπως ὁ λαὸς τῆς Σαντορίνης μὴ ἔχη τοῦ λοιποῦ σχέσεις μὲ αὐτοὺς θὰ ἔπρεπε νὰ στείλῃ ἀνθρώπους ἰκανωτέρους, μὲ περισσότερον ζῆλον καὶ μᾶλλον ἐμπεισμένους ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ» (σ. 254).

Τὸ ζήτημα ὁμῶς δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν μόνον τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν. Ὁ Πρέσβυς τῆς Γαλλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔστειλε τὸν δραγομάνον τῆς Πρεσβείας εἰς τὸν Πατριάρχην διὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἐπίσης ἐπεσκέφθη αὐτὸν καὶ ὁ ἐν Κωνσταντινούπολει ἀρχηγὸς τῆς ἰησοῦιτικῆς ἀποστολῆς, ὁ ὁποῖος διεπίστωσεν ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶχεν ἐξαπατηθῆ (σ. 256 - 257). Οἱ μετ' αὐτὸν τέσσαρες Πατριάρχαι ἦσαν μετριοπαθέστεροι.

Ὁ θάνατος τοῦ ἰησοῦτου μισιοναρίου πατρὸς Louis De Boissy, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφιχθῆ εἰς τὴν νῆσον μετὰ τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε κατακτήσει τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ δώσουν οἱ Ἑλληνες δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς των πρὸς τοὺς καθολικοὺς μισιοναρίους. Ὁ ἀποβιώσας ἰησοῦιτης ἔθεωρεῖτο ἅγιος ἄνθρωπος. Μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰ ἐπιπλα τῆς κατοικίας του κατετεμαχίσθησαν ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ ἐκρατήθησαν ὑπ' αὐτῶν ὡς φυλακτὰ καὶ κειμήλια (σ. 258). Ἄλλος ἰησοῦιτης, ὁ πατὴρ Ἰάκωβος De Bourgon, ὅστις εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν νῆσον, προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ἱατρός, εἶχε κατακτήσει ἐπίσης τὴν ἀγάπην τῶν κατοίκων τῆς Σαντορίνης, καθὼς καὶ τῶν πέριξ νήσων Νιοῦ, Ἀμοργοῦ, Πολυκάδρου, Σικίνου καὶ Ἀνάφης».

«Αὕτη, καταλήγει ὁ πατὴρ Tarillon, ἦτο ἡ κατάστασις τῶν ἱεραποστολῶν μας εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰς ὁποίας ἡ Ὑψηλότης σας πάντοτε ἐτίμησε διὰ τῆς προστασίας καὶ εὐνοίας Αὐτῆς.

Διατελῶ τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος ταπεινότατος καὶ εὐπειθέστατος θεράπων».

Tarillon τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ,

Μισιονάριος ἐν Ἑλλάδι

Ἐκ Παρισίων τῇ 4ῃ Μαρτίου 1714

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ (σ. 262-309)

Ἐν παραρτήματι δημοσιεύεται εἰς τὸ τέλος τοῦ Α' Τόμου ἄλλη ἐπιστολὴ τοῦ π. Tarrillon πρὸς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' εἰς τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ὑπὸ τύπον ἡμερολογίου πῶς ἀνεπήδησεν μία νέα νῆσος ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης εἰς τὸν κόλπον τῆς Σαντορίνης τὸν Μάιον τοῦ 1707, ὁπότε προφανῶς ὁ συγγραφεὺς ὑπηρετεῖ εἰς τὴν ἰησουϊτικὴν ἀποστολὴν τῆς νήσου ταύτης.

Ὁ τίτλος τῆς συμπληρωματικῆς ταύτης ἐκθέσεως εἶναι : «Ἀφήγησις ὑπὸ τύπον ἡμερολογίου περὶ τῆς νέας νήσου ἢ ὁποία ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὸν κόλπον τῆς Σαντορίνης (*Relation en forme de journal de la nouvelle isle sortie de la mer dans le Golf de Santorini*) (σελ. 262-309).

Εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο περιγράφει τοπογραφικῶς τὸν κόλπον τῆς Σαντορίνης, τῆς ὁποίας μάλιστα δίδει καὶ τὸν χάρτην ὡς καὶ πληροφορίας περὶ τῆς ἱστορίας τῆς νήσου, ἥτις κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐλέγετο Θήρα ἢ Θηραμένη. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Πλίνιος, γράφει, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀνεφάνη μία ἄλλη νησίς, κατὰ τὴν 145 Ὀλυμπιάδα, δηλ. τῷ 196 π.Χ. Ἡ νῆσος αὐτὴ ἐλέγετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα Ἰερά, νῦν δὲ καλεῖται Μεγάλη Καμένη. Μία δευτέρα νησίς, ἡ Μικρὰ Καμένη ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης κατὰ τὰ 1573, ὅπως ἀφηγοῦντο οἱ γεροντότεροι κάτοικοι τῆς νήσου. «Σήμερον, γράφει, αἱ νῆσοι αὗται εἶναι ἀκατοίκητοι».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ συγγραφεὺς κάμνει περιγραφὴν τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς Σαντορίνης, ὁμιλεῖ περὶ τῶν πέντε τότε Κάστρων τῆς, δηλ. τῶν πόλεων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον εἶναι τὸ Κάστρο Σκάρου.

Παρέχει ἀρχαιολογικὰς καὶ ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῆς νήσου, ἢ ὁποία κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἔκοπτε νομίσματα, τῶν ὁποίων εὗρισκοντο πολλὰ ἀκόμη ἐκεῖ. Φέρουν τὴν ἐπιγραφὴν «Θηραιῶν» ἢ «Θηρέων» μὲ τὴν κεφαλὴν ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἰδίως τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τοῦ Σεπτίμιου Σεβήρου.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ φαινομένου τῆς ἀναδύσεως ἐκ τῆς θαλάσσης τῆς τρίτης νησίδος¹, γράφει :

«Κατὰ τὸ ἔτος 1707, τὴν 23ην Μαΐου, περὶ τὴν ἀνατολὴν, παρετηρήθη ὅτι μεταξὺ τῆς Μεγάλης καὶ τῆς Μικρᾶς Καμένης ἤρχισε νὰ ἀναδύεται μία νέα νῆσος. Τὴν 18ην Μαΐου εἶχον σημειωθῆ δύο ἐλαφραὶ σεισμικαὶ δο-

1. Βλ. Κλεοβ. Τσούρκα, «Ἐνα ἄγνωστο χρονικὸ τῆς νήσου Θήρας. Ἡ ἐκκρηξίς τοῦ ἠφαιστείου τῆς Σαντορίνης τὸ 1707», ἐν ἐφ. Καθημερινῇ 3 Αὐγούστου 1956. Τὸ ἄρθρ. τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν σεισμῶν τῆς Σαντορίνης τῆς 10 Ἰουλίου 1956,

νήσεις, ἀλλὰ οἱ κάτοικοι δὲν ἔδωκαν προσοχὴν εἰς αὐτάς. Εὐθὺς ἀμέσως ὁμοίως οὗτοι παρετήρησαν ὅτι μία νέα νήσος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καὶ νὰ ὑψώνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Οἱ ναυτικοὶ οἱ ὁποῖοι εἶχον παρατηρήσει κατὰ τὰ χαράματα τὰς πρώτας κορυφὰς τῆς νήσου ἢ ὁποῖα ἐγεννᾶτο, ὑπέθεσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑπολειμμάτων κάποιου ναυαγίου, τὰ ὁποῖα ἔσπρωξεν ἡ θάλασσα πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Σαντορίνης κατὰ τὴν νύκτα. Οἱ τολμηρότεροι μετέβησαν μὲ πλοῖον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ πολλὰς προφυλάξεις, διέκριναν βράχους καὶ στερεὸν ἔδαφος. Τρομαγμένοι ἐπέστρεψαν καὶ ἀφηγήθησαν τι εἶδαν.

Ἦ ἐκπληξις καὶ ὁ φόβος κατέλαβον κατ' ἀρχὰς ὄλην τὴν Σαντορίνην, διότι οἱ κάτοικοι ἐγνώριζον καλῶς ὅτι παρόμοια φαινόμενα οὐδέποτε παρουσιάζοντο χωρὶς μεγάλης καταστροφῆς διὰ τὴν νήσον των.

Μετὰ δύο-τρεις ἡμέρας ὁμοίως ἀνεθάρρησαν καὶ ἤρχισαν καὶ πάλιν νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ παρατηροῦν ἐκ τοῦ σύνεγγυς (σ. 268).

Τὸ ὠραιότερον ἦτο ὅτι μέγας ἀριθμὸς στρειδιῶν φρέσκων ἦσαν κολλημένα εἰς τοὺς βράχους, πρᾶγμα σπανιώτατον εἰς τὴν Σαντορίνην. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ μαζεῦσιν ὅσα ἠδύναντο. Κατὰ τὴν στιγμὴν ὁμοίως ἐκείνην, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, ἠσθάνθησαν ἀποτόμως ὅτι οἱ βράχοι ἐκινεῦντο καὶ ὅτι ὅλα ἐσειέοντο ὑπὸ τοὺς πόδας των. Ἐντρομοὶ ἔσπευσαν νὰ πηδήσουν εἰς τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον εἶχον πλησιάσει, ἐγκαταλείψαντες τὸ ψάρεμα τῶν στρειδιῶν. Καὶ τότε εἶδον ὅτι ἡ νήσος διωγοῦτο. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ὑψωθῆ αὕτη εἰς ὕψος εἴκοσι ποδῶν καὶ ἔλαβε διπλάσιον πλάτος.

Περαιτέρω (σ. 270), ὁ συγγραφεὺς, ἀφηγεῖται πῶς καθ' ἐκάστην ἐμεγεθύνετο ἡ νήσος καὶ πῶς αἱ δονήσεις συνεχίζοντο. Μίαν ἡμέραν εἶδε νὰ ἐξέρχεται τῆς θαλάσσης ἓνας ἄλλος βράχος ἀρκετοῦ μεγέθους, εἰς ἀπόστασιν 50 βημάτων ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς νέας νήσου. Παρατήρησε τὸ φαινόμενον ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, δηλ. ἀπὸ τῆς 16 Ἰουλίου, ὅποτε εἶχεν ἐξέλθει καπνὸς διὰ πρώτην φοράν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ περιγράφει λεπτομερῶς ἡμέραν πρὸς ἡμέραν. Τὴν 19 καὶ 20 Ἰουλίου ἐβγαῖναν γλῶσσαι πυρός, πρᾶγμα ὅπερ κατετάραξε τοὺς κατοίκους, οἵτινες ἐσκέφθησαν νὰ καταφύγουν μὲ τὰ πράγματά των εἰς ἄλλην νήσον. Πράγματι δὲ πολλοὶ ἐγκατέλειψαν τὴν Σαντορίνην. Καὶ οἱ Τοῦρκοι οἱ ὁποῖοι εὐρέθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας διὰ νὰ εἰσπράξουν τοὺς φόρους, κατετρόμαξαν καὶ ἐξώρκιζον τὸν κόσμον νὰ προσευχηθῆ εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ βγάλουν τὰ παιδιά νὰ ψάλλουν εἰς τὸν δρόμον «Κύριε ἐλέησον». Ἐλεγον ὅτι τὰ παιδιά ποῦ ἦσαν ἄθωα καὶ δὲν εἶχον βλασφημῆσει τὸν Ὑψιστον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κατευνάσουν εὐκολώτερον τὴν ὀργὴν του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν λευκὴν νήσον αὕτη ἐμεγάλωνε ὀλοὲν καὶ περισσότερον (σ. 276).

Τὴν 31 Ἰουλίου παρατηρήθη καπνός, ἡ δὲ θάλασσα ἔβραζε εἰς δύο σημεῖα. Τὴν ἐπομένην ἠκούσθη μέγας ὑπόκωφος κρότος, ὥσαν νὰ ἔβαλον περισσότερα τηλεβόλα, εὐθὺς δὲ ἀμέσως ἐξῆλθον δύο μεγάλοι γλῶσσαι πυρὸς αἱ ὁποῖαι ἔσβυσαν ἀργότερον. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἐπικολούθησε καὶ τὴν 1ην Αὐγούστου, ὅποτε φλόγες χρώματος γαλάζιου ὑψώθησαν εἰς ἓνα καταπληκτικὸν ὕψος. Τὴν 7 Αὐγούστου ὁ κρότος δὲν ἦτο τόσον βαρῦς.

Τὴν 21 Αὐγούστου τὸ πῦρ καὶ ὁ καπνὸς ἠλαττώθησαν ἐπαισηθητῶς. Τὴν πρωΐαν ὁμως ἔγιναν μεγαλύτεραι εἰς ἔντασιν καὶ ἰσχυρά ἡ θερμότης ὥστε ἡ πέριξ θάλασσα ἐκόχλαζε κατὰ τρόπον τρομακτικόν. Τὴν 22 Αὐγούστου, ἡ νέα νῆσος εἶχε γίνει κατὰ πολὺ ὑψηλότερα. Τὴν 5ην Σεπτεμβρίου τὸ πῦρ συνεχίζετο, ἐνῶ ὁ κεντρικὸς κρατῆρ τοῦ ἠφαιστείου ἐκάπνιζε. Ὁ πληθυσμὸς ἦτο ἔντρομος, τὸ δὲ θέαμα ὑπέροχον. Τρεῖς φορές ἐξετοξεύθησαν ἀπὸ τὸ κεντρικὸν στόμιον τοῦ ἠφαιστείου πυροτεχνήματα χρώματος λαμπροῦ καὶ θαυμασίου. Τὴν ἐπομένην νύκτα ἀπὸ τὴν στήλην τῶν φλογῶν ἀπεσπάσθη ἓνα μέρος καὶ ἐχάθη εἰς τὰ σύννεφα. Τὴν 9 Σεπτεμβρίου αἱ δύο νῆσοι, ἡ λευκὴ καὶ ἡ μαύρη, ἠνώθησαν, σχηματίζουσαι ἓν σῶμα (σ. 283).

Τὴν 12 Σεπτεμβρίου ὁ ὑποχθόνιος κρότος συνεχίζετο καὶ ἐνετεινέτο μὲ ἔντασιν ὅμοιος πρὸς ὁμοβροντίαν πυροβολικοῦ, ἐπὶ 12 φορές τὸ 24ωρον. Τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἔγινε σεισμικὴ δόνησις, χωρὶς βλάβας εἰς τὴν Σαντορίνην. Ἡ νέα νῆσος ἠῤῥῆξε πάλιν ἐπαισηθητῶς, ὁ δὲ κρότος καὶ ὁ καπνὸς ἔλαβον νέας διαστάσεις. Τὴν 21 Σεπτεμβρίου ἡ Μικρὰ Καμμένη ἐφλέγετο, ἔγινε δὲ καὶ μεγάλη σεισμικὴ δόνησις. Κατόπιν ἐπικολούθησεν τεσσάρων ἡμερῶν ἡρεμία, ἀλλὰ τὴν 25 Σεπτεμβρίου τὸ πῦρ ἐπανήρῃσε μὲ λύσσαν καὶ ἡ νέα νῆσος ἔγινε πελωρίων διαστάσεων (σ. 287 - 288).

Ἡ ἰσία κατάστασις ἐσυνεχίσθη τὸν Νοέμβριον, Δεκέμβριον τοῦ 1707 καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1708. Τὴν 10ην Φεβρουαρίου τοῦ 1708 καὶ περὶ ὧραν 8ην ἔγινεν εἰς τὴν κυρίως Σαντορίνην μέγας σεισμός. Τὸ ἠφαιστειὸν ἐξερρυγνύετο μὲ λύσσαν, ἡ θάλασσα ἔβραζε καὶ μεγάλοι ὀγκόλιθοι ἀπεσπῶντο ἀπὸ τὸν κρατῆρα. Ὁ πληθυσμὸς εἶχε τρομοκρατηθῆ ὅσον οὐδέποτε. Ὑποχθόνιοι βρηχυθμοὶ ἠκούοντο καὶ συνεχίζοντο, ὄχι κατὰ διαλείμματα, ἀλλὰ συνεχῶς, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, ἐνῶ λίθοι ἐξεσφενδονίζοντο εἰς τὴν νῆσον καὶ πύρινοι φλόγες ἐξετοξεύοντο, αἱ δὲ οἰκίαι συνεκλονίζοντο». Ἡ περιγραφὴ εἶναι ὄντως ζωντανὴ καὶ δραματικὴ.

«Τὴν 15ην Ἰουλίου τοῦ 1708 αἱ φλόγες ἐμαίνοντο μὲ τοιαυτὴν λύσσαν, ὥστε ὄλοι ἐνόμισαν ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Καπνὸς πυκνὸς καὶ λίθοι ἐγέμιζον τὸν ἀέρα, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ὄλοι εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ νῆσος θὰ ἀνετινάσσετο ἐκ βάθρων» (σ. 290).

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ μέχρι τῆς 23ης Μαΐου 1708, ἐπέτειον

ἀκριβῶς τῆς ἀναδύσεως τῆς νέας νήσου, τὸ φαινόμενον ἐσυνεχίζετο εἰς τὴν αὐτὴν κλίμακα, ἐνῶ ἡ νέα νήσος ἀνυψοῦτο ὁλοῦν καὶ περισσότερον, χωρὶς ὅμως νὰ κερδίζῃ καὶ εἰς πλάτος (σ. 291).

Κατόπιν ἐπῆλθε καὶ πάλιν ἡ ἡρεμία. Τὸ πῦρ καὶ ὁ καπνὸς ἤλαττώθησαν. Τὴν 15 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ πατὴρ Tarillon ἠδυνήθη νὰ κάμῃ τὸ σχεδιάγραμμα χάρτου τῆς νέας νήσου, τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιεῖται εἰς τὸν Γ' τόμον τοῦ ἔργου, ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον. Μαζί με ἄλλους μοναχοὺς ἐπλησίασε τὴν νέαν νῆσον με ἓνα καϊκι, διασχίζων τοὺς καπνοὺς καὶ τὴν κοχλάζουσαν θάλασσαν. Ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν νέαν νῆσον καὶ ἐπροχώρησαν εἰς βάθος 500 βημάτων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς αὐτῆς. Μὴ δυνηθέντες ὅμως νὰ προχωρήσουν περαιτέρω ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Μεγάλην Καμμένην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ περιεργάζοντο ἀκινδύνως τὴν νέαν νῆσον ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἡ περιέργειά των τοὺς ὤθησε νὰ πλησιάσουν ἐκ νέου τὴν ἀκτὴν τῆς νέας νήσου καὶ νὰ τολμήσουν νὰ θέσουν πόδα ἐπ' αὐτῆς (σ. 295). Ἡ θάλασσα ἔβραζε. Ἐρριψαν σχοινὶ 95 ὀργυῶν (brasses), ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤγγισε τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Καὶ ἐνῶ συνεσκέπτοντο ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν ἢ ὄχι εἰς τὰ ἴδια, τὸ ἠφαίστειον ἤρχισε νὰ ἐκρηγνύει ἐκ νέου λάβαν, ὃ δὲ καπνός, παρ' ὀλίγον θὰ τοὺς ἔπνιγε. Μόλις ἀπεμακρύνθησαν τῆς νήσου ἔν μολὶς μίλιον ὃ θόρυβος ἐπανελήφθη καὶ ἀπὸ τὸν κρατῆρα ἐξετοξεύθη σωρὸς λίθων εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἀκριβῶς ἐστέκοντο προηγουμένως.

Ὁ συγγραφεὺς παρέμεινεν εἰς Σαντορίνην μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου τοῦ 1708, ἐνῶ τὸ ἠφαίστειον συνέχιζε τὴν δράσιν του καὶ ἀνέπεμπε φλόγας μέχρι τῆς 24ης Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1710, ἐπὶ δύο δηλ. ἔτη. Τοῦτο ἀνέφερον ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ π. Tarillon ἐλάμβανεν ἐκ Σαντορίνης.

Περαιῶν τὴν συμπληρωματικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν, ἀποστέλλει πρὸς τὸν Pontchartrain, ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἄλλου ἰησοῦτου, εὑρισκομένου εἰς Σαντορίνην, ὃ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι εἶχε φαίνεται κοπάσει ἡ ἠφαιστειογενὴς ἐνέργεια καὶ ὅτι ἡ νέα νησίς, λαβοῦσα τὴν τελικὴν τῆς μορφήν, εἶχε περίμετρον 5-6 μιλίων.

RÉSUMÉ

L'auteur présente ici un mémoire d'un missionnaire Jésuite, le père Tarillon, adressé au Ministre de Louis XIV, le Comte de Pontchartrain, sur «L'état actuel des missions des pères de la Compagnie de Jésus en Grèce». Ce mémoire constitue la deuxième partie du premier des vingt-six volumes publiés à Paris en 1715 sous le titre général «Nouveaux mémoires des missions de la Compagnie de Jésus dans le Levant». Comme l'indique le titre, il s'agit de rapports rédigés par des inspecteurs des missions de la Compagnie de Jésus dans divers pays d'Europe, d'Asie, d'Amérique, d'Afrique, et même de l'Océanie.

Le rapport ou mémoire du père Tarillon sur la Grèce (pp. 179-297, vol. I) se divise en six chapitres : 1) la mission de Constantinople, 2) la mission de Smyrne, 3) la mission de Thessalonique, Cavala et Thasos, en Macédoine, 4) la mission de Chio, 5) la mission de Naxos, 6) la mission de Santorini. A la fin du premier volume des *Nouveaux Mémoires* est publié, sous forme de journal, un rapport du père Tarillon au même Ministre français, sur le tremblement de terre qui eut lieu à Santorini en 1707 et qui fit émerger un îlot dans le golfe de Santorini, phénomène qu'il avait suivi de près et dont il donne des détails extrêmement intéressants.

Le récit du Père Tarillon, simple et attrayant, fournit des renseignements précieux sur la vie des habitants des régions où il passe, sur leur vie culturelle et quotidienne, sur les quelques écoles des jésuites ainsi que sur l'état démographique de chaque ville ou île qu'il visite, et surtout sur la composition ethnique et confessionnelle de la population.